HALKIN SESİ 33

25 KASIM 1975
250 kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ÜNİVERSİTEYE HUZUR NASIL GELİR?

FAŞİST TERÖRE SON! GENÇLİĞE HÜRRİYET!

Yüksek öğrenim gençliğini hedef alan faşist saldırılar hızla yoğunlaşıyor ve bütün yurt düzeyine yayılıyor. Hatta saldırılar artık lise ve orta okul öğrencilerine de yöneliyor. MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler, bütün gençlik **kitlesine** saldırıyorlar. Onlar, her genci hangi düşüncede olursa olsun düşman olarak görüyorlar ve doğrudan doğruya gençlik topluluklarına hücum ediyorlar. Faşist saldırganlar hergün birçok genci yaralıyor. Devlet kuvvetleri bu faşist terörü destekliyor. Hatta yalnız desteklemekle kalmıyor, yönetiyor. Ülkü Ocaklı saldırganların ipleri, doğrudan doğruya MİT'in elindedir. Bozkurtların elebaşıları, siyasi polisle içli dışlıdır. Bunların çoğu, devletten maaş alan polis ajanlarıdır.

MESELEYE SOMUT BİR ÇÖZÜM GETİRMELİYİZ

Faşistlerin bütün okullarda yol açtığı çatışmalar, işledikleri cinayetler ve döktükleri kan, toplumumuzun gittikçe daha geniş kesimlerinde yalnız nefret değil, aynı zamanda endişe yaratmaktadır. Yüksek okullardaki olaylar, artık bir gençlik meselesi olmaktan çıkmış, herkesin acil bir çözüm istediği, toplumumuzun bütününü ilgilendiren bir mesele halini almıştır. Toplumumuzun büyük bir kesimi, özellikle cinayetlere bir son verilmesini ve yüksek okullarda can güvenliği istiyor. Bu amaçla çeşitli öneriler getiriliyor. Kimi siyasi partiler özel araştırma komisyonları kuruyor. Bazı örgütler «barış» kampanyaları açıyor.

(Devamı 3. sayfada)

ODTÜ mücadelesinin sonuçları:

Geniş kitlelerle birleşelim, revizyonizmi teşhir edelim

ODTÜ öğrencilerinin faşist baskılara ve revizyonist ihanete rağmen altı ay boyunca sürdürdükleri boykot sona erdi. Bir grup ODTÜ'lü devrimci, 6 aylık mücadelenin deneylerini özetleyen bir bildiri yayınladılar. Bu bildirinin önemli bir kısmını buraya alıyoruz.

ODTÜ'de 15 Mayıs'ta başlayan boykotumuz altı ay gibi uzun bir süre başarıyla yürüdü ve sonuçlandı. Bu mücadele faşistlerin ve revizyonistlerin her türlü tertip ve oyunlarını yerle bir ederek ilerledi. Ve bize bir kere daha gösterdi ki, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadele ile birleştirilmedikçe başarı imkanları yok olacaktır.

Boykotumuzun başarısı her şeyden önce, ODTÜ öğrencilerinin taleplerini içermesine ve bu talepler uğruna en geniş kitlenin seferber olmasına dayanmaktadır. Mücadelemiz, bir grup öğrencinin, ya da faşist rektör ve hükümet sözcülerinin iddia ettikleri gibi «bir avuç anarşist»in çıkarlarını değil, bütün öğrencilerin çıkarlarını savundu. Mücadelemiz bir azınlığın kitlelerden kopuk hareketi değil, bizzat öğrencilerin katıldıkları bir kitle hareketiydi. Faşistler ve revizyonistler bu gerçeği gözardı edebilmek için çaba sarfediyorlar. Sovyet işbirlikçisi TSİP revizyonistleri Kitle dergisinde mücadelemize «ahmakça bir eylem» ve «goşist sapma» diyerek karalamaya çalışırlarken, gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar. Yine Sovyet işbirlikçisi TİP revizyonistlerinin sözcüleri de boykotumuzun kitleden kopuk olduğunu iddia ediyorlar. Mücadelemiz Amerikan işbirlikçisi faşistleri korkuttuğu kadar, Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi olan sosyal-faşistleri de korkutmuştur.

İlk ODTÜ-DER revizyonist yönetim kurulu ile onların yeni yönetim kurulu içindeki takipçileri ise, boykotun aktif bir mücadele olmadığını söylediler. Ve bunun için onu karalamaya çalıştılar. Aslında onlar bunu söylemekle, nasıl bir boykot istediklerini ortaya koymuş oluyorlar: Öğrencilerin katılmadığı, bu yüzden pasif ve zaaflar taşıyan bir boykot. Mücadeleye fiilen katılan bütün arkadaşların bildiği gibi, büyük bir öğrenci kitlesinin boykotun yürütülmesinde her türlü fedakarlığa katlanarak çalıştığını kimse inkar edemez. Sıkıyönetimin boykotumuzu tek hedef olarak seçtiği, faşist sıkıyönetim komutanı Arif Koçak'ın «Ya ODTÜ'deki boykotu kırarım, ya da apoletlerimi sökerim» dediği günlerde bile, yüzlerce öğrenci afiş yapıştırma, bildiri dağıtma, bağış toplama vb. görevlerde canla başla çalıştılar. İçlerinde tutuklananlar, poliste, sıkıyönetimde dayağa maruz kalanlar oldu. Ama mücadele ruhu yok edilemedi. Bu bize öğrencilerin çıkarlarının kararlılıkla savunulması halinde, onların her türlü zorlu mücadeleye seferber olduğunu gösterdi. Boykotumuzun aktif bir mücadele olmadığını ileri süren revizyonistler aslında hiç bir zaman aktif bir boykot taraftarı değildiler. Onlar bunu özellikle yazın son aylarında boykotu fiilen pasif bir duruma düşürmekle kanıtladılar. Siyasi çalışmayı sözde savundular, ama pratikte reddettiler. Bu durum, işbirlikçi revizyonistlerin körüklediği teslimiyetçi, uzlaşmacı ve karamsar görüşlerin yayılmasına hizmet etti.

Boykotumuzun başarısı, ikinci olarak, örgütlü olmasına dayanıyordu. Boykotumuz bizzat mücadele içinde kitlelerin komiteler biçiminde örgütlenmesine bağlı olarak yükseldi; bu, komitelerin çalışmaları pratikte ortadan kaldırıldığı ölçüde ise mücadele düşüşler gösterdi. Bir takım revizyonistler, örgütlülüğü bir «tabela» olarak görüyorlar ve bu tabelanın mevcudiyetini örgütlenme olarak göstermeye çalışıyorlar. Bu, onların gerçek bir mücadele örgütlenmesine karşı olan siyasetlerinin bir sonucudur. Boykotumuzun başarısına esas olan örgütlenme, bizzat mücadeleyi yönlendiren, hareketin kan damarlarını meydana getiren ve kitlelerin örgütlenmesine dayanan devrimci komitelerdi.

Üçüncü olarak, boykotumuz, revizyonizmin teşhiri ve tecritinde önemli adımlar atıldığı için başarılıydı. Başından itibaren özellikle işbirlikçi TSİP, TİP revizyonistlerinin kitleleri küçümseyen, onları «sürü» yerine koyan teslimiyetçi görüşleriyle mücadele içinde boykotumuz güçlendi. **Boykot tartışmalarının yapıldığı günlerde üniversitedeki jandarmayı başlıca engel sayan, «faşizmin ilerlediği» şeklindeki gerçek dışı tahlilleri yaymaya çalışan ODTÜ-DER yönetimindeki revizyonistlere de cevabı bizzat mücadeleye katılan** binlerce öğrenci verdi. «Jandarma var, bir şey yapamayız» diyenler, bölük bölük jandarma karşısında marşlar söyleyerek yürüyen binlerce öğrenciyi görmek istemiyorlardı. Onlar, halkımızın mücadelesinin yükseldiğini, buna bağlı olarak ODTÜ'de de akademik ve demokratik talepler uğruna mücadele için elverişli şartlar bulunduğunu inkar ediyorlardı. Onlara göre, boykot olursa, üniversite mutlaka kapatılacaktı ve tekrar açıldığında üniversiteye binlerce jandarma dolacak, hiç bir şey yapılamıyacak, ODTÜ'deki mücadele tamamen gerileyecekti. Onlar üniversitenin kapatılacağını yaymakla kalmıyor, bunu ümit ediyorlardı da. Bu görüşlerini açıklamaktan da çekinmiyorlardı. **Hesaplarına göre üniversitenin kapatılması, mücadeleyi düşürebilecekti. İşte bu tam onların istedikleri bir durumdu. Çünkü, revizyonist teorilerini ancak mücadelenin olmadığı şartlarda yaymaları** mümkündü. Ama bunun böyle olmadığını hepimiz gördük. Üniversite kapatılmadı faşist rektörlük gittikçe geriledi, tecrit oldu ve tavizler vermeye başladı. Bu da revizyonist teorilere ağır bir darbe oldu.

Boykotumuzun zaafları nelerdi?

İlk olarak boykotumuzun önderliğini üstlenen yönetim kurulu, içinde revizyonist unsurlar taşımaktaydı. Buna bağlı olarak da, faşist rektörlüğe karşı uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir siyaset izledi. Öğrencilerin haklarını ve taleplerini kararlılıkla savunma konusunda ciddi zaaflar gösterdi. Bu, ilk olarak, rektörlüğün bir açıklama yaptığı ve sonradan bu açıklamayı tekzib ettiği günlerde iyice açığa çıktı. Rektörlüğün kabul ettiğini söylediği taleplerimizi daha sonra reddetmesi ve mücadelemizi kırmak için sıkıyönetimle tam bir ittifaka girmesi, bu dönemde yönetim kurulunun, rektörlüğe karşı uzlaşmacı tavrından güç alıyordu. Bu uzlaşmacı siyasetin kaynağı, onların boykota, boykotun başarısına, kitle mücadelesinin gücüne inanmayışlarında idi. Bunu açıkça söylemekten de çekinmediler. 16 Haziran forumundan sonra yapılan bir toplantıda yönetim kurulu, boykotun yanlış olduğunu, öğrencilerin «ilkel bir örgütlülük anlayışıyla» (yani, «sürü» güdüsüyle) derslere girmediğini, hareketin bir «tembel öğrenci hareketi» olduğunu savunuyordu. Iste bu onların uzlaşmacı ve teslimiyetçi tavırlarının esas kaynagıydı. Mücadeleye inanmayan, kitlelere güvenmeyen bir yönetim elbette kendi kurtuluşunu düşmanla uzlaşmakta bulacaktır

Boykotumuzun diğer bir zaafı da, aktif mücadelenin yeterli bir şekilde sürdürülememeyişiydi. Boykotumuzun siyasi taleplerinin kavratılması konusunda pratik çalışmalar yürütülmedi. Bu durum özellikle işbirlikçi revizyonistlerin, boykotun son zamanlarında karamsarlık ve yılgınlık yaymaları için elverişli şartları hazırladı...

Bugüne, zorlu mücadelelerden geçerek vardık. Bu mücadelelerde ABD emperyalizminin işbirlikçileri faşistler ile birlikte Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri revizyonistleri de gerileterek mevziler kazandık. Faşistler mücadelemizi silahlı saldırı, tertip ve tehditle bastırmaya çalıştılar. Revizyonistler de mücadeleyi reddeden, yılgınlık yayan ve teslimiyetçi görüşleriyle boykotu kırmaya çaba sarfettiler. Bu bize, demokratik hak ve taleplerimizi kazanmak için, faşizme karşı verdiğimiz mücadeleyi revizyonizme karşı mücadeleyle birleştirmemiz gerektiğini gösteriyor. Bu konudaki her uzlaşma, oportünist bir siyaseti ifade eder. Özellikle Sovyet işbirlikçisi TSİP ve TİP revizyonistleri önümüzdeki mücadelede başlıca engeldir. Çünkü onlar, halkımızın baş düşmanı olan iki süper devletten birinin, Sovyet sosyal- emperyalizminin ülkemiz üzerindeki tahakküm emellerine hizmet ediyorlar. Halkımızın bağımsızlık mücadelesinin karşısına dikilen ABD işbirlikçileri kadar Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerine karşı da mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Gençliğin mücadelesi olmasaydı Gençliği ne güzel aldatırlardı!...

«YÜRÜYÜŞ» DERGİSİ GENÇLİK OLAYLARINA ÇARE OLARAK «OKULLAR KAPANSIN» DİYOR .

«MC, geniş öğrenci tabanını seçim yapmaya zorluyor. Ya beraberce «onları» ezeceğiz ya da karşıda beni, polisi bulacaksın. MC'nin bu tür oyunlardaki baş aktörü MHP organı bir gazetede, hedef daha açık ortaya konuluyor. Bu gazeteye göre, (anarşinin idare merkezi) olan ODTÜ diğer üniversitelere başla işaretini vermiştir. Herşeyin başı bu üniversite. Bu durumda ODTÜ'de ne yapılması gerektiğini yine bu gazete söylüyor: (......)

«Sağın bütün provokasyonlarının amucı bu. Önce ilerici öğrencileri kendi tabanlarından tecrit etmek, sonra da yalnız kalan bu 'çıban başı'nı 'operasyon'dan geçirmek.

«Gençliğin bu tuzağa düşmemesi için provokasyonlara kapılmaması, en azından 12 Mart öncesini hatırlaması gerek.

«Bu durumu kavrayanların başında şimdilik çok sayıda ilerici öğretim üyesi geliyor. Tesbit: Üniversitelerdeki olayların önlenemeyeceği. Öneri: Üniversitelerin belli bir süre için kapatılması. İlerici öğretim üyelerinin bu önerisini, Üniversitelerde tezgâhlanan faşist kıyım planlarını boşa çıkaracak nitelikte görmek mümkün.» (**Yürüyüş**, sayı 31, 11 Kasım 1975)

«YÜRÜYÜŞ» DERGİSİ «OKULLAR KAPANSIN» DEDİĞİNİ İNKÂR EDİYOR :

«31. sayımızda üniversitelerin açılması ve gelişen olaylarla ilgili olarak yaptığımız değerlendirme üzerine bazı sözlü eleştiriler geldi.

«YÜRÜYÜŞ, tezgâhlanan oyunlara ve kanlı komando saldırılarına karşı tedbir olarak üniversitelerin kapatılmasını önermiyor. Söz konusu olan şu: Yüksek okulların bir bölümü faşist komando sürülerinin işgali altında. Örnek: Ankara'da Gazi Eğitim Enstitüsü... Bu durum karşısında bazı ilerici öğretim üyeleri, komando yatakhanesi durumuna gelen okulun boşaltılması için Enstitü'nün geçici bir süre kapatılmasını önerdiler.

«YÜRÜYÜŞ'ün ele aldığı konu bu. Yoksa Osmanlı Nazırı'nın 'okullar olmasa Maarifi ne güzel idare ederdim' anlayışını uygun görmemiz elbette söz konusu değil.» (**Yürüyüş**, sayı 32, 18 Kasım 1975)

FAŞİST TERÖRE SON! GENÇLİĞE HÜRRİYET!

(Baş tarafı 1. sayfada)

Günlük basın, meseleye önemle eğiliyor, gençlik örgütlerinin temsilcileriyle görüşmeler yapılıyor, öneriler tartışılıyor vb. Kısacası herkes bir çözüm arıyor. Okullarda çocuğunu, kardeşini okutan veya gençlik üzerine titreyen sıradan yurttaş da bir çözüm istemektedir.

Yüksek okullara «huzur» nasıl getirilir? Bu soruya halkın ve gençliğin yararına bir cevap vermek, hiç şüphesiz en başta devrimcilerin meselesidir. Geniş halk yığınlarını ve gençliğin tümünü yakından ilgilendiren bir meseleyi, «halk iktidarı kurulana kadar böyle gider» deyip ortada bırakmak, devrimci bir tutum değildir. Çünkü bu anlayış, geniş halk yığınlarının isteklerine cevap veremez, halkın büyük çoğunluğu ile birleşemez, yalnızca «devrim» gevezeliği yapar. Bu sebeple, geniş halk yığınlarını kendi tecrübeleriyle daha ileri mücadele biçimlerine sevkedemez ve devrim de yapamaz. «Halk iktidarı kuruluncaya kadar çatışmalar duramaz, çünkü bu çatışmalar emek sermaye çelişmesine dayanıyor» gibi sözler, bugün henüz kurtuluş yolunu göremiyen geniş emekçi yığınların bir çok haklı talebine cevap vermez ve onları bir adım dahi ileri götüremez. Bu tutum, saldırının nerden geldiğini ve esas sorumluyu geniş yığınların önünde açığa çıkaramaz ve yığınları faşizme karşı harekete geçiremez. Bu tutum, gençliğin acil taleplerine sahtekârca sahip çıkmaya çalışan faşistlerin ekmeğine yağ sürer.

Toplumumuzun temel meselelerinin son tahlilde, ancak halk iktidarı ile çözüleceği, günümüzün en büyük gerçeğidir. Fakat devrimciler, bu yüzden kısmi talepler ileri sürmekten ve kısmi çözümler önermekten vazgeçemezler. Sözgelişi, işçi sınıfının sendika hürriyetini, iş güvenliğini, diğer sosyal ve iktisadi haklarını savunuyor ve bu uğurda mücadeleyi devrimden başka çare yok deyip küçümsemiyoruz.

«TARAFSIZ» TAVIR HİÇ BİR MESELEYİ ÇÖZEMEZ

Devrimcilerin, gençlik meselesi konusunda «halk iktidarı kuruluncaya kadar» bir önerileri yok mudur? Vardır. Faşist saldırıların ve cinayetlerin son bulmasını en çok devrimciler ister.

Meseleye bir çözüm getirmek için, her şeyden önce yüksek okullardaki olayların kaynağını doğru olarak tespit etmeliyiz. Bir olayın sebebini doğru olarak tespit etmeden, o olayı ortadan kaldıramayız. Bugün üniversitedeki çatışmaların, cinayetlerin ve kan dökülmesinin tek bir sebebi vardır, o da **bir avuç faşist saldırganın gençlik kitlesinin tümünü yıldırmak için giriştiği terör kampanyasıdır.**

Hiç bir mesele, «tarafsız» tavır alarak çözülemez. Çünkü bir meseleyi çözmek demek, o meselede bir tarafı tutmak demektir. Her mesele, belli bir çelişmenin ürünüdür. Meselenin çözümü ise, çelişmenin o düzeyde ortadan kalkmasıyla mümkündür. **Bir yanda** gençlik kitlesini terörle faşizmin kölesi yapmak isteyen **bir avuç faşist saldırgan** var, **diğer yanda** ise yurtsever düşüncelere sahip olan **gençlik kitlesinin tümü** var. Bu durumda üniversite ve yüksek okullara «huzur» gelmesi için iki çözüm vardır: **Ya bütün gençlik faşizmin kölesi olacak ve sinecek, veya faşist terör kampanyası ezilecek.**

Tarafsız görünen öneriler de, hangi niyetle savunulursa savunulsun, en sonunda bu iki çözümden birine hizmet eder. Örneğin CHP'li dokuz milletvekilinin meclis araştırması önergesi ve gene CHP'ye yakın bazı çevrelerin tutumunu ele alalım. Bunlar, meseleyi «yarın hangi cinayeti işleyeceği belli olmayan faşistlerin ve komünistlerin kanlı kavgası» olarak ele alıyor. GERÇEK BU MUDUR? Gözümüzü gerçeğe çevirelim, aksi halde hayal aleminde gezeriz ve meseleye halkın ve gençliğin yararına bir çözüm getiremeyiz. Şimdi bu CHP'li milletvekillerine soruyoruz: Aralarında Veli Yıldırım, Hüseyin Orak, İbrahim Kocakarın, ve diğer sosyal demokratların da bulunduğu bir çok yurtsever emekçi, öğrenci ve öğretmen nasıl öldürüldüler?

Gerçeği çarpıtmıyalım. Bugüne kadar hangi düşüncede olursa olsun, yüze yakın yurtsever, faşist saldırganlar tarafından şehit edildi, binlercesi yaralandı. Saldırganı gizleyen teşhisler, yalnız bugüne kadar faşist **saldırılarda hayatını** kaybedenlerin kemiklerini sızlatmakla kalmaz, aynı zamanda faşist terörün hedefine ilerlemesine yardımcı olur.

FAŞİST TERÖRÜN HEDEFİ VE TAKTİKLERİ

Meseleyi «aşırı uçların kavgası» olarak göstermek isteyenlerin tutumu, niçin faşist teröre yardımcı olur ve niçin faşistlerin yeni cinayetlerine ister istemez hizmet eder? Bunu bizzat faşistlerin plan ve taktiklerine bakarak kolayca tespit edebiliriz. MHP'li faşistler, yoğunlaştırdıkları terör kampanyasının hedefini ve taktiklerini kendi yayın organlarında açıkça yazıyorlar. Hedef şudur: Bütün gençlik kitlesini bozkurtçuların uysal bir kölesi haline getirmek, hatta faşistlerin yaratmak istediği kitle hareketine değnekle sürülen koyun gibi bir gençlik yaratmak!

12 Mart deneyi, kitle hareketiyle desteklenmiyen, tepeden inme bir faşizmin ne büyük güçlüklerle karşılaştığını gösterdi. Şimdi faşistler, **terör yoluyla** bir kitle desteği yaratmaya çalışıyor. Bu amaçla her türlü demagoji ve aldatmacaya başvuruyor, milli duyguları sömürüyor, halkın haklı taleplerinin «savunucusu» kesiliyorlar. Hitler de böyle yaptı, Mussolini ve dünyanın diğer faşistleri de. MHP'liler de gençliği esir alma planlarını uygularken aynı yolu izliyorlar ve taktiklerini özellikle şu üç noktada topluyorlar:

1. Hedef gözetmeksizin doğrudan doğruya gençlik topluluklarına saldırarak, gençlik kitlesinin **tümünü** yıldırmak.

2. Öğrencilerin demokratik ve sosyal taleplerine sahtekarca sahip çıkarak gençliği etkilemek.

3. CHP'yi tarafsızlığa çekerek, gençlik kitlesini ezmek için daha elverişli şartlar yaratmak.

Bu hedef ve taktikler, faşizmin genel planının bir parçasıdır. Türkiye'de yüksek okullar ve gençlik meselesine bir çözüm getirmek, her şeyden önce bu faşist plan karşısında bir tavır almakla mümkündür.

Faşist teröre boyun eğecek ve faşizmin tezgahladığı planı uygulamasına razı olacak mıyız, yoksa faşist planı ve terörü bozacak ve gençlik kitlesini can güvenliğine kavuşturacak mıyız?

BOZKURT VAHŞİ TABİATINI DEĞİŞTİRİR Mİ?

Doğru çözüme ulaşmak için bir noktayı daha açıkça tespit etmeliyiz. Faşistler giriştikleri terör kampanyasını uygulamaktan kendi rızalarıyla vazgeçmiyeceklerdir. Onları böyle bir şeye ikna etmeyi düşünmek hayaldir. «Tarafları barıştırmak» gibi «iyi niyetli» çabaları, bizzat faşistler saldırı eylemlerinde ısrar ederek iflas ettiriyorlar ve ettireceklerdir.

Çünkü bu saldırılar, bir iki bozkurtun macera **hevesinden doğmuyor. Bu saldırılar, devletin tepesinde** oturanların hazırladığı bir planın uygulamasıdır. Bu plan, faşist baskı tedbirlerini adım adım yoğunlaştırmak, kitleleri faşizmin kölesi haline getirmek, gerektiği zaman parlamentoyu da ortadan kaldıracakları şartları hazır tutmakdır.

Bu planı bozmanın tek bir yolu vardır: Faşist teröre teslim olmamak, faşizme karşı bütün gençliği ve bütün halkı birleştirmek, faşist saldırılara karşı aktif ve kararlı bir mücadele vermek, böylece faşist terörü tecrit etmek ve ezmek. Bu tutumda direnerek başarı kazanmak ve geniş gençlik kitlesinin can güvenliğini sağlamak, zorunludur ve aynı zamanda mümkündür.

TİP revizyonistleri ise, **gençlik kitlelerinin** faşist teröre direnmesi karşısında tiril tiril titriyorlar. Kitlelerin kararlı mücadelesi önünde titremek, kitlelerin inisyatifinin gelişmesinden korkmak, revizyonizmin esas niteliğidir. Çünkü kitlelerin mücadelesi ve siyaset sahnesine çıkması, revizyonistlerin düzenini sarsıyor. Bu sebeple TİP revizyonistleri, faşist terör karşısında, okullara gitmemeyi, ve okulları kapatmayı gençlik kitlesini faşizmin pençesine terketmeyi savunuyorlar. Bu tutum, «faşizmin oyununa gelmeyelim» perdesi altında, faşizmin üniversite ve yüksek okullara hakim olmasını ve gençliği köleleştirmesini destekliyor. Faşistler, gençliğin üzerine itleri salıyor, revizyonistler ise taşları bağlıyorlar.

Bazı reformcu ve «tarafsız» barış meleklerine gelince. Onların bir avuç faşist saldırganla, bütün gençlik kitlesi arasında «tarafsız» bir tutum almaları, en başta demokratik solcu gençlerin tepkisiyle karşılaşacaktır. Çünkü gençlik, olayların içinde yaşıyor, olayların sebebini ve çözüm yolunu görüyor. Hangi düşüncede olursa olsun, yurtsever ve hürriyetçi gençlik faşizmin kölesi olmak istemiyor. Barış meleği tutumu, Hazreti İsa'nın tutumudur. Ama unutmayalım ki Hazreti İsa en sonunda çarmıha gerilmekten kurtulamamıştır. Bu tutum, daha fazla kan dökülmesine, halkın ve gençliğin daha çok acı çekmesine hizmet eder.

Gençlik meselesinin çözülmesi için, saldırgan bozkurtun dişini sökmek gerekir. Yoksa bozkurt vahşi tabiatını terketmiyecektir. Ama saldırıya uğrayan halk onun dişlerini sökerse zararsız bir hale gelir ve kimseyi ısıramaz. Bozkurtun zararsız bir hale getirilmesinden şunu anlıyoruz: Faşist terör kampanyası kitle mücadelesiyle kırılmalıdır, faşizmin ideolojik baskıları kararlı bir ideolojik mücadeleyle etkisiz kılınmalı, faşist aldatmacalar geniş gençlik kitleleri içinde açığa çıkarılmalıdır.

FAŞİST TERÖRE KARŞI AKTİF KİTLE MÜCADELESİ!

Bu amaçla bütün gençlik kitlesinin birleşmesi için mücadele edilmeli, gençlik olayları ile ilgili gerçekler halk yığınlarına anlatılmalı ve halkın desteği sağlanmalıdır. Faşizmin ezilmesinde esas güvenilecek güç işçi ve köylü kitleleridir. Gençlik emekçi halkla sımsıkı birleşmelidir.

Özgürlükten yana yurtsever gençlik, birbirinin düşünce ve örgütlenme hakkına saygı göstermeli ve bunu dikkatle korumalıdır. Tekkeci ve içe kapanık tutumlar ve kitle eylemi yerine küçük grup eylemlerine güvenmek gençliğin haklı mücadelesini ilerletemez. Bugün görev, geniş gençlik yığınlarını faşist teröre karşı harekete geçirmek ve revizyonistlerin yaydığı teslimiyetçiliği yenmektir. Devrimci gençlik, bu mücadeleyi, iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesiyle birleştirmeli ve geniş gençlik yığınlarının akademik ve sosyal istekleri için mücadelenin en ön safında yer almalıdır.

Öğrenci gençliğin hak ve hürriyetlerini faşist baskı altına alan Üniversiteler kanunu, dernekler kanunu değiştirilmeli, hükümetin ve polisin gençlik üzerindeki baskılarına son verilmelidir. Gençliğin, düşünceyi açıklama, örgütlenme, bilimsel araştırma ve öğrenme hürriyetleri üzerindeki zorbalık kalkmalı, öğrencilerin eğitim sistemi ile ilgili hakları ve sosyal hakları tanınmalıdır.

FAŞİST TERÖRE SON, GENÇLİĞE HÜRRİYET!

Yüksek okullara «barış ve huzur» getirmenin tek yolu budur!

BAĞIMSIZLIK YÜRÜYÜŞÜ, KOCAELİ SINIRINDA KANUNSUZ OLARAK DURDURULDU

(Yürüyüşe katılan bir devrimci)

Yalova-Karamürsel-İstanbul Bağımsızlık Yürüyüşü, 18 Kasım Salı günü Yalova'dan başladı. Yürüyüşe Türkiye'nin çeşitli yerlerinden, Ankara, İzmir, Samandağ, Elazığ, Karaman, güney bölgesi ve İstanbul'dan gelen 300 kadar devrimci ve yurtsever katıldı. Tamamen halkın desteğine ve fedakârlığına dayanmak anlayışı, hazırlık çalışmalarında olduğu gibi yürüyüş sırasında da görüldü. Ayrıca yürüyüş, çeşitli görüşlerdeki devrimcilerin faşizme ve revizyonizme karşı birliğinin somut bir ifadesiydi. Bu birlik, halkımızın iki süper devlete karşı mücadelesini güçlendirecektir.

«BİZ İŞÇİYİZ, ONUN İÇİN BAĞIMSIZLIK YÜRÜYÜŞÜNDE KATILMAMIZ GEREKİYOR»

Yürüyüş daha başlamadan faşist baskılarla karşılaştı. Afiş yapıştıran, bildiri dağıtan arkadaşlar, polis tarafından tehdit edildiler, çeşitli şekillerde baskı gördüler. Yürüyüş izni almak için Birinci Şube'ye giden arkadaşlarımıza küfredildi ve zorluklar çıkartıldı. Salı sabahı Yalova'ya geçmek üzere Kartal'da vapur bekleyen bir gurup devrimcinin üstü, polis tarafından kanunsuz bir şekilde arandı.

Yalova'ya giden vapurda, Devrimci Gençlik Birliği'nin yürüyüş için yaptırdığı rozetleri halka taktık, yürüyüşümüzün amacını anlattık. Vapurdaki halk bize bağışta bulundu. Yaşlı bir adam, «Evlâdım siz haklısınız, hepimiz sizi destekliyoruz» dedi ve Pazar günü yapılacak olan mitinge katılacağını belirtti. Vapurdaki bütün yolcular, bağımsızlık meselesini tartışmaya başladılar.

Yalova'da, «iki süper devlete, Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal-emperyalizmine, karşı, uzlaşmadan, yılmadan, kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza» dair and içtik ve devrimci şehitler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Daha sonra Yalova iskelesinin önünden yürüyüşe başladık. Yalova halkı, kasabanın dışına kadar bizimle geldi.

Daha başından itibaren, yürüyüş kolunun önü ve arkası jandarma ve polisler tarafından kordon altına alınmıştı. Sadece İstanbul'dan yedi kamyon jandarma ve polis gelmişti. Yalova'dan katılanlarla beraber, bütün yürüyüş boyunca devrimcileri izlemeye koyuldular. Yalovanın dışına çıktıktan sonra sivil polisler otomobillerle etrafımızda dört dönüyor, jandarma kamyonları yolu tıkayarak yürüyüşü aksatmaya çalışıyorlardı. Buna rağmen marşlar söyleyerek, «Ne Amerika, Ne Rusya, bağımsız Türkiye», «Ne NATO, ne Varşova, bloksuz Türkiye», «Üslere el konsun, Amerika defolsun», «Kahrolsun faşizm», «katil iktidar», «milli zulme son» sloganlarını atarak yürüyüşü sürdürdük.

Yürüyüş boyunca geçen otomobil ve kamyonlardan 2000 lira kadar bağış toplandı. 933 tane «Halkın Sesi» dergisi satıldı. Bağış toplayan arkadaşlarımıza en büyük kolaylığı, otobüs şoförleri gösterdi. Otobüsleri durdurarak, arkadaşlarımızın arabaya binmesine ve bağış toplayıp dergi satmalarına yardım ettiler. Kamyon şoförleri, en fazla maddi yardımda bulunanlardandı. Çoğu 20-50 lira vererek bağımsızlık yürüyüşünü desteklediler. Şoför ve yolcuların bir çoğu, Pazar günü İstanbul'a döndüklerinde bağımsızlık mitingine katılacaklarını bildirdiler.

Yalova'nın dışında bir gurup işçiyle karşılaştık. Onlara bildiri dağıttık. Bunun üzerine onlar da yürüyüşe katıldılar. Karayollarında çalışırken işten atılmışlar ve paraları da verilmediğinden başka yere de gidemiyorlarmış. **«Biz işçiyiz, onun için bağımsızlık yürüyüşüne katılmamız gerekir, biz de sizden yanayız» diyorlardı.**

KOCAELİ SINIRINDA, JANDARMA KOMUTANLARI, VALİ VE POLİSİN KANUNSUZ ENGELLEMESİ

Kocaeli sınırına vardığımızda, yol boyunca bizi takip eden 7 kamyon jandarma ve 2 otobüs toplum polisi önümüzü keserek yol boyunca sıralandılar. Karşıda ise Kocaeli'nden gelen jandarma, polis ve sivil polisler yolu tutmuşlardı. İstanbul jandarma komutanı, bizi Yalova'dan buraya kadar getirdiğini ve artık Kocaeli jandarma komutanına teslim edeceğini söyledi. Kocaeli jandarma komutanı ise bölgenin askeri «hassas bölge» olduğunu söyledi ve valilik yürüyüş izni vermediği için Kocaelihe bizi sokamayacağını bildirdi. Yürüyüş için İstanbul ve Yalova'nın izni olduğunu, avukatlarımızın da İzmit'de izin almak için çalıştıklarını söyleyerek, ya yola devam izni verilmesini ya da avukatlar gelinceye kadar sınırda oturacağımızı söyledik. Bunun

KOCAELİ VALİSİ VE EMNİYET MÜDÜRÜ ANAYASAYI HİÇE SAYIYOR

Dergimiz, Karamürsel Yürüyüşü Tertip Komitesinin Hukuk Danışmanı Emcet Olcaytu ile görüştü. Avukat Emcet Olcaytu şu bilgileri verdi;

— Yürüyüşün «kanunsuz» olduğu söyleniyor. Siz ne dersiniz?

«Anayasa'nın 28. maddesi, "Herkes, önceden izin almaksızın, silahsız ve saldırısız toplanma ve gösteri yürüyüşü yapma hakkına sahiptir" der. Dolayısıyla, yürüyüş hakkının kullanılması, izne tâbi olmayıp, sadece bildirim yapılmasına bağlıdır. Bildirimden amaç, idarenin ou hakkın kullanılmasını sağlamak için gerekli tedbirleri almasıdır.

«Bu yürüyüş için de gerekli bildirim yapılmıştır. Bildirimin Kocaeli Valiliğine kayıt tarihi 14/11/1975 ve sayısı 1148'dir.

«Yürüyüşün "kanunsuz" olması ancak böyle bir bildirim yapılmadığı takdirde mümkündü. Demek ki yürüyüşün kanuni gerekleri yerine getirilmiş olduğu için, bu yürüyüş kanunsuz değildir.»

— Kocaeli valiliği «kanunsuzluk» iddiasını neye dayandırıyor?

«Tertip Komitesi ve avukatlar olarak, yürüyüşün engelleneceğini basından duyduk. Hemen Kocaeli valisi ve Emniyet Müdürü ile görüşmeye gittik. Bu konuda açıklama istedik. Yürüyüşün "kanunsuzluğu" hakkındaki beyanı üzerinde israr etmedi. Bazı başka gerekçeler öne sürdü. Örneğin "sahte ikametgâh gösterilmesi" gibi. Bu konuda Tertip Komitesinden bir arkadaş, 17/11/1975 günü akşama kadar evinde beklemiş olduğunu, fakat hiç bir polis memurunun gelmediğini ve istenirse bunun hemen tesbit edilebileceğini söyledi. Oysa bu tesbit yapılmadığı gibi, savcılıkta ifadelerinin alınmasına da gerek görülmedi. Bu "sahte ikametgâh" isnadının asılsız olduğunu göstermektedir. Sonra Emniyet Müdürü, tertip komitesindeki arkadaşların belli bir işi olmadığını söyledi. Oysa kanun maddesinde böyle bir şey aranmamaktadır. Vali ise bölgenin "hassas bölge" niteliği üzerinde durdu. "Biz izin verşek de, Karamürsel'de ordu bu yürüyüşü fiilen engeller" diyerek idarenin yetkilerinin kâğıt üzerinde kaldığını itiraf etti. Aynı şekilde Emniyet Müdürü de "Şu anda bütün Türkiye'nin gözleri burada" deyip anlayın işte demeye getirerek, kendilerine yukardan baskı olduğunu imâ etti. Yürüyüş kolunun peşinden resmi Askeri Emniyet görevlisinin gelmesi bunu doğruluyor. Yürüyüş, kanuni eksiklikler yüzünden değil, bölgenin özel durumu, yani burada bir ABD üssünün olması yüzünden engellenmiştir.»

Turhan TEMUÇİN

Tezgâhçılar

Bir bölüğü geçmiş çocukların karşısına:

— Sakın ha, diyorlar, ses çıkarmayın. Bakın 12 Mart kapının arkasında. En ufak bir şey yaparsanız, kapıyı çalmadan içeri girecekler. Faşizmi durdurmak için, size ne yaparlarsa yapsınlar ses çıkarmayın.

Kimdir kapının arkasındakiler? Kim öldürülen çocukların ölümlerine tepki gösterilmesini 12 Mart gerekçesi olarak alacak?

Bazı aklı sivriler öyle istiyor, öyle düşlüyor diye bu ülkeye yeni bir 12 Mart dönemi gelecek öyle mi? Kim yapıyor bunun tezgâhını? 12 Mart döneminin işkencelerine imzasını atmış üç yıldızlı yazar! O günlerin sadist özlemi içinde sanıyor ki, o istedi diye yılın her günü yeni bir 12 Mart olacaktır.

Ve bu «öcü geliyor» korkutmacasını yutanlar «amanın ses çıkarmayın» diyorlar çocuklara? Karışmayın, ses çıkarmayın, savunmayın, kırılın, tükenin demek oluyor bu.

Bir bölüğü de gene almış çocukları karşısına:

— Baskın basanındır. Onlar varmadan, siz gidin üstlerine demekte.

Üstlere gönderilmek istenilenler sağ militanlardır. Ve o sağ militanların yüce tek liderleri:

— Bugün organize ettiğimiz üç yüzbin genç tertemiz birer Anadolu çocuğudur, demekte.

Ne için organize edilmiştir bunlar, hangi oyunu tezgâhlıyacaklardır bilmek gerek. Türkiye'de en azından organize olmamış 3—4 milyon genç var. Demek bu üç—dört milyon genç de başbuğ tarafından organize edilmedikleri için «kirli Anadolu çocukları» oluyor!

Özlemciler 12 Mart mizampajını yaparken, işi görüntüye de döküp «çağrışım» denilen yola da başvurdular. İvedi bir televizyon programı düzenlendi. Öğrenci *olaylarını işlediler. Bugünkü öğrenci olaylarını Asi gençlik olayları ile karıştıracak kadar konuyla ilgisiz hazretler konuştu. Konuşması gerekenler konuşmadı. Böylece 12 Mart'ın hemen öncesinde yapılan bir «öğrenci olayları» programı anımsandı. Denilmek istendi ki:*

— İş aynı 12 Mart öncesi kerteye gelmiştir. O zaman da böyle program yaptık, peşinden 12 Mart geldi. Demek ki, bu kez de öğrenci olayları başladığına göre yarınlar 12 Mart'a gebedir.

Ne gariptir, 1973'den bu yana su gibi solcu gencin kanı aktı. Bunlar hiç önemsenmedi. Ölenlere üzünülmedi bile. Solcu gençler dizim dizim ölürken ne devletin içinde bulunduğu tehlikeden söz edildi, ne de kapımıza gelip dayanmış 12 Martlar'dan.

Ama son günlerde sağdan iki genç öldü. Elbette üzüldük. Ölmemeliler, gençlerin hiç biri ölmemeli. Ama ötekilerini hiç umursamıyanlar bu iki gencin ölümünden sonra birdenbire heyheylendiler.

Ve şimdi gençlik sorunlarına çözüm aranıyor. Bana kalırsa gençlik sorunlarına çözüm yolu aramadan önce bazı genç olmayan kişilerin sorunlarına çözüm getirmekte büyük yararlar var.

Soldaki gençler «can güvenliğimiz kalmadı» diye aylardır bağırıyorlar. Can güvenliklerinin kalmadığını iyice kanıtlamak için de sessiz sessiz, paşa paşa ölüp gidiyorlar. Kimsede «tıs» yok. En güçlü ordular bile savaştığında kayıp verir. Eee, bu organize güçler de devamlı silâh elde, savaş alanında olduklarına göre onlardan da iki kişinin ölmesi doğal olmalı. Devlet savaşı önliyemiyor, iktidar «bir yandan» ölenlere çok üzülüyor. Ve sonra:

— Şişt! Geliyor ha!. Kıpırdamayın fazla, deniliyor.

Oysa geliyor diye korkutulan faşizm, çoktan gelmiş, baş köşeye oturmuş da, bizi hâlâ «gelir» diye korkutma dalgasında herifler.

Tezgâhlayın bakalım oyunları. Tezgâhlarınız bir gün kafalarınızda paralanacak.

Gelecek olan da neyse gelsin de görelim, yeter ki çocuklarımız ölmesin, ölen olursa hep birlikte üzülelim.

Yeni Ortam 19 Kasım 1975

YÜRÜYÜŞ TERTİP KOMİTESİNİN «TERCÜMAN» GAZETESİNE YOLLADIĞI TEKZİP

Gazetenizin 20 Kasım günlü nüshasında yer alan Garanti Bankası soygunu ile ilgili haber, 23 Kasım Pazar günü İstanbul'da yapılacak olan Bağımsızlık Mitingi hakkında kamuoyunu yanıltmak amacını taşımaktadır. Haberde, mitingi hazırlayanların paraya ihtiyaçları olduğu için bu soygunu tertipledikleri ima edilmektedir. Bunun, Emniyet Teşkilatının üzerinde durduğu bir ihtimal olduğunun belirtilmesi gazetenizi mazur göstermez. Çünkü, ilk tahkikat safhası gizlidir ve bu safhayla ilgili bir haberin herhangi bir yayın organında yer alması kanunen mümkün değildir. Haberin, Emniyete izafeten verilmesi, gazetenizin kamuoyunu daha fazla etkileyebilmek amacını göstermektedir.

Gazeteniz, bu haberi yayınlamakla, Bağımsızlık Mitingini düzenleyenler, katılan kuruluş ve kişiler ve destekleyenler hakkında kamuoyunda şüphe yaratmaya çalışmaktadır. Halkımızın can düşmanları olan Amerikan emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistlerine karşı yürütülen bağımsızlık mücadelesine gölge düşürmeye çalışmaktadır.

Ancak, gerçekler hiçte gazetenizin yazdıklarına ve niyetlerine uymamaktadır. Bağımsızlık yürüyüşü ve mitingi halkımızın büyük destek ve sevgisini kazanmıştır. Yürüyüş ve miting için gerekli bütün maddi imkan emekçi halkımızın günlük nafakalarından ayırarak verdiği bağışlarla yaratılmıştır. Halkın böyle bir destek ve sevgi gösterdiği yürüyüş ve mitinge gölge düşürmek mümkün değildir. «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye» yürüyüş ve mitingi, böyle kasıtlı ve yalan haberlerle halkın gözünden düşürülemez.

Miting Tertip Komitesi

üzerine jandarma komutanı, «ben ne Yalova'ya geri dönmenize, ne de sınırda oturmanıza müsaade etmem, eğer direnirseniz olacaklardan ben sorumlu sayılmam, buyrun Kocaeli'ne geçin» dedi. Kocaeli jandarma komutanı albay Halit Kartal ise, Kocaeli'ne giriş için izin vermediğini ve geri gitmemizi bildirdi.

Bu arada Yalova kaymakamı durumu izâh etmeye çalışan arkadaşlarımıza hakaret ederek, üstüne yürümeye çalıştı. Devrimcilerin tepkisi sonunda gerilemek zorunda kaldı. Sivil polisler de bir taraftan yürüyüşün içine sızıp arkadaşlarımızın üstlerini kanunsuz bir şekilde aramaya çalıştılar.

Bütün yol boyunca tomsonlu toplum polisleri birer metre arayla sıralanmışlar ve onların arkasında da yine birer metre arayla iki sıra asker dizdirilmişti. **Etrafımızdaki tel örgülerle çevrili arazi askeri bölgeydi ve tel örgülerin arkasındaki siperlerde deniz piyadeleri mevzilenmişti. Yolun ilersinde ise askeri zırhlı arabalar yolu tutmuşlar, Karamürsel'e kadar bütün yol ve Karamürse'deki Amerikan üs sü jandarmalar tarafından sarılmıştı.** Jandarma komutanı, **«Karamürsel üssü Türkiye'nin kalbidir; sizin oradan geçmenize asla müsaade etmeyeceğiz»** diyordu.

Diğer taraftan Kocaeli valiliği, üç arkadaşı sahte adres vererek yürüyüş izni istedikleri iddiasıyla gözaltına alıyordu. Oysa arkadaşlar gerçek adreslerini vermiş, fakat polis tebligat yapacağı zaman kasten adresleri doğru dürüst aramayarak, yürüyüşün engellenmesi için bir bahane yaratmaya çalışmıştı. Ancak gerçek ortaya çıktı ve arkadaşlar serbest bırakıldı.

Ellerinde hiç bir bahane kalmayan Kocaeli valiliği ve jandarma komutanı, bu sefer **«ne olursa olsun sizi buradan sokmayacağız, yeni 15-16 Haziranlar mı yaratmak istivorsunuz?»** demeye başladılar.

Meseleyi kendi aramızda tartışarak, Yalova'ya dönmenin yürüyüşün geleceği açısından daha iyi olduğuna karar verdik ve otobüslerle Yalova'ya döndük. Yalova'dan vapurla Kartal'a geçtik. Yol boyunca ve vapurda jandarma ve polisler, yürüyüşçülerle beraber geldiler.

Vapurda tertip komitesi, vapurdaki halka bağımsızlık yürüyüşünü, iki süper devlete karşı mücadelemizi ve bu mücadeleyi önlemeye çalışan güçleri anlatan bir konuşma yaptı. Polisin ve jandarmaların engelleme çabaları teşhir edildi. Daha sonra bütün vapur, «Ne Rus, Ne de Amerikan çizmesi, Emekçi halkımın hür Türkiyesi» marşıyla çınladı.

Ne faşistlerin, ne de revizyonistlerin engellemeleri, halkımızın iki süper devlete karşı mücadelesini durduramayacaktır.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapansın Zındanlar boşalsın!

Cezaevlerinde açlık grevi var

Anayasa Mahkemesi tarafından kuruluş yasası iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetinin durdurulması ve kararlarının iptal edilmesi için verilen mücadele yükselmektedir. İstanbul Sağmalcılar, Maltepe ve Toptaşı, Ankara Merkez, Niğde, Adana, İzmir Buca ve Kırşehir cezaevlerinde bulunan tutuklu devrimciler bu amaçla açlık grevlerine başladılar. Sağmalcılar Cezaevindeki açlık grevine dokuz devrimci tutuklu katıldı. Ankara'da bir haftalık açlık grevine başlayan elli devrimci adına bir açıklama yapan Yılmaz Güney, şunları belirtti:

«Halkımız, Devlet Güvenlik Mahkemeleri gibi, yasal kılıf geçirilmiş yüzlerce kurumla hergün karşı karşıyadır, ve içiçe yaşamaktadır. Açlık grevi, halkımızın dikkatini faşist kurumlara çekmek ve onlara karşı mücadele bilincini uyarmak amacını taşımaktadır.»

Ankara Merkez Cezaevindeki devrimciler, giriştikleri açlık grevi dolayısıyla Cezaevi idaresinin baskılarıyla karşı karşıyadırlar. Devrimciler, ziyaretçileriyle görüştürülmemekte, mektup ve gazete okuyamamaktadırlar.

Toptaşı Cezaevinde bulunan 32 siyasi tutuklu açlık grevinin sebeplerini bir bildiriyle kamuoyuna açıkladılar. Bildiride şöyle deniyordu·

Bizler İstanbul Güvenlik Mahkemesinde yargılanan siyasi tutuklular olarak Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yargılanan tüm yurtseverlere şu çağrıda bulunuyoruz: «DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN YARGILAMA YETKİSİNİ TANIMAYARAK ONLARI BOYKOT EDELİM.

Sağmalcılar Cezaevinde açlık grevinde bulunan Gülay Büyüközden, **Halkın Sesi**'ne şunları söyledi:

«Bizler, biri kadın on bir siyasi tutuklu, iki yönlü bir mücadele sürdürüyoruz. Bir yandan Devlet Güvenlik Mahkemelerini tanımıyor ve ifade vermeyi reddediyoruz. Bir yandan da bir haftalık bir protesto grevi yapıyoruz. Bu açlık grevimizin etkili olması ve amacına ulaşabilmesi, ancak ilerici ve demokrat basının, bütün ilerici ve devrimcilerin, demokratların da seslerini bu anti-demokratik uygulamaya karşı yükseltmelerine ve bunu kamuoyuna maletmelerine bağlıdır. Bütün ilerici ve demokratları bu konuda bir kampanya yürütmeye çağırıyoruz.

«Bu özellikle MC Hükümetinin DGM'nin kapsamının genişletilmesi, Dernekler Kanunu ile Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Kanununun değiştirilmesi için en çok uğraştığı bir dönemde daha da büyük bir önem kazanıyor.

«Faşizm, attığı her adımda karşısında halkın tepkisini görmelidir. Yoksa daha ileri adımlar atmaktan, halk üzerindeki baskıları arttırmaktan çekinmeyecektir.»

İzmir Devrimci İşçi Birliği, Ege Devrimci Gençler Birliği, Şemikler Halk Birliği ve Memurlar Derneği İzmir Şubesi de, yayınladıkları bildiri ile İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından kanunsuz olarak tutuklanan üç devrimcinin hâlâ mahkemeye çıkarılmayışlarını protesto ettiler ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetinin durdurulmasını istediler.

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Mecidiyeköy Halk Birliği, Kartal Halk Birliği, Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği, Alibeyköy Halk Birliği, Çağdaş Metal-İş İstanbul şubesi, Memurlar Derneği İstanbul şubesi, cezaevlerinde açlık grevi yapan tutuklulara bir telgraf çekerek şunu söylediler:

«Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto amacıyla başlattığınız açlık grevinde, sonuna kadar yanınızda olduğumuzu belirtir, faşizme karşı verdiğiniz mücadelede başarılar dileriz.»

Kamuoyunda Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı tepki büyürken, 14 Kasım günkü hükümet toplantısından sonra Süleyman Demirel, bu mahkemelerin kapsamının daha da genişletileceğini açıkladı. Demirel gazetecilerin sorularını cevaplarken, «Sanırım, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faydası üzerinde bir tereddüt bugün mevcut değildir» dedi.

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetinin durdurulması için verilen mücadele, bu faşist zihniyet karşısında daha da yükseltilmelidir. Bütün ilerici ve yurtseverler, MC hükümetinin yeni faşist tasarı ve hazırlıklarına karşı harekete geçmelidirler. Bugün Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetinin devamına ses çıkarılmaması, yarın kanunsuzluklara daha fazla batmış bir güvenlik mahkemesinin yaratılmasına zemin hazırlayacaktır.

Adana Cezaevinde devrimcilere işkence yapıldı

Adana Cezaevinde açlık grevi yapan 13 devrimciye Cezaevi idaresi tarafından **dayak atıldı ve işkence uygulandı.**

Cezaevindeki devrimciler, **Halil Akbay, Mehmet Çolak, Niko Varvacikis, Şerafettin Eyüp Abaza, Hasan Aydın, Yaşar Edebali, Ertan Yıldırım, İmam Şahin, Kemal Demirel, Hüseyin Çalış, Halil Erbil, Hasan Ararat, Şeyho Dündar, Tuzluca'da Kürt halkına yapılan baskıları protesto etmek için, açlık grevine başlamışlar ve bu** kararlarını cezaevi idaresine bildirmişlerdir. Cezaevi Müdürü Celalettin Özen devrimcileri ikişer ikişer koğuşlardan aldırarak falakaya yatırmıştır. İşkence gören devrimciler daha sonra tuzlu su üzerinde çıplak ayakla dolaştırılmışlardır.

Cezaevi müdürünün baskılarına açlık grevinden vazgeçmezlerse ceza görecekleri şeklindeki tehditlere boyun eğmeyen devrimciler, her tarafından sular sızan, penceresiz bir hücreye kapatılmışlardır. Cezaevi idaresi, devrimcilerin avukatları ve ziyaretçileriyle görüşmelerini yasaklamıştır.

Devrimcilerin avukatları, Adana İnfaz Savcılığına başvurarak görüşme imkanının yaratılmasını istemişler, ancak cevap dahi alamamışlardır, Cezaevindeki işkence, açlık grevi yapan tutuklulardan birinin tahliye olması sonucu ortaya çıkabilmiştir. Avukatlar, Barolar Birliği'ne ve Adalet Bakanlığı'na başvurmuşlar, baskı ve işkenceyi protesto etmişlerdir.

Adana Cezaevindeki zulmün sorumlusu faşist MC iktidarıdır. Bu İktidar, ülkemizin bağımsızlığı ve hürriyeti için mücadele eden devrimcilerin ve yurtseverlerin düşmanıdır. Adana Cezaevindeki zulmün uygulayıcısı olan Müdür Celadettin Özen ise, MHP'li bir faşisttir. Kendisi azılı bir halk düşmanıdır.

Halkımız, bütün zalimlerden yaptıklarının hesabını teker teker soracaktır.

BURASI ADANA CEZAEVİ

Adana Cezaevinde işkence, yalnız siyasi tutuklulara uygulanmaz. Bütün tutuklu ve mahkumlar zulüm altında bulunmaktadırlar. Adana cezaevinde bir gün yoktur ki, bir kaç mahkum falakaya götürülüp ayakları iyice şişinceye veya patlayıncaya kadar dövülmesin. Bir gün yoktur ki, mazlumların feryatları işitilmesin. İdarenin hemen yanındaki Avukatlar odasında dolabın üzerinde falaka durur. Bu falakayı oraya gelen bütün avukatlar gözleriyle görmüşlerdir. Hatta bazan avukatların gözü önünde gelip falakayı alırlar ve bir mahkumu dövmek için kullanırlar. Avukatlar odasından veya idarenin herhangi bir yerinden bile dayak yiyen mahkumun feryatları duyulabilir.

Müdür, mahkumları devamlı olarak dayak ve zulümle tehdit eder. Bütün koğuşlara konmuş olan hoparlörden Müdürün mahkumları dayakla tehdit eden sesini her zaman duymak mümkündür. «Şöyle yapanın anasını ağlatırım» der, «böyle yapanı öyle bir döverim ki, babası tanıyamaz» der, «buranın tek hakimi benim. İstediğimi yaparım, devlet benim, bana karşı geleni yatırırım falakaya 40 numara ayakkabı giyiyorsa 43 numara yaparım ayağını» der. Müdürün, kadın mahkumları dahi, elinde copla dövdüğü görülen ve bilinen olaylardandır.

Tutuklu ve mahkumlar hastalandıkları zaman vay hallerine. Hastahaneye gitmeleri için sedyelik olmaları gerekir. Bazen böyle zamanlarda bile gidemezler. Bütün hastalıklara verilen ilâç bellidir zaten: Aspirin.

Bütün cezaevlerinde olduğu gibi burada da torpillilere ayrı, garibanlara ayrı muamele yapılır. Eğer sırtını dayayacağın bir ağa yoksa ve halktan bir kişiysen her türlü zulüm reva görülür.

Devrimcilerin son olarak atıldıkları duvarları yosunlu mahzen ise, insanların yaşayabileceği bir yer değildir. Buraya isyan edenler atılırmış eskiden. Bir de eski Müdür, «hastayım» diye dilekçe verenleri attırırmış buraya, biran önce ölsünler diye. Ve nice can gitmiş böyle.

Müdür Celadettin Özen, sırtını MC faşistlerine dayamış, imparatorluğunu ilân etmiş. Astığı astık kestiği kestik. Bir gün, mahkumların dövüldüğünü söyleyen bir avukatı da «falakaya yatırmakla» tehdit etmiş.

İşte, «kanunların temsilcisi» Müdür. İşte burası, tutuklu ve mahkumların «kanunların himayesinde bulundukları» Adana cezaevi.

Tariş direnişinden çıkan dersler

MÜCADELENİN KAHRAMANI SIR

İzmir Alsancak'ta bulunan TARİŞ Üzüm İşletmesi'nde çalışan 550 işçi bundan iki ay kadar önce, işten atmalara ve faşist baskılara son verilmesi için 9 gün süren bir direniş yaptılar. Direniş polisin, işletme idaresi tarafından getirilen faşist komandoların ve faşist iktidarın saldırıları sonucu kırıldı. TSİP revizyonistleri başından itibaren direnişi baltaladılar ve faşistlerin işini kolaylaştırdılar. Bütün bunların yanında direnişe öncülük eden devrimci işçilerin hataları başarısızlıkta tayin edici rol oynadı.

KİTLELERE GÜVENSİZLİK KARAMSARLIĞA YOL AÇAR

Devrimci bir işçi hataları şöyle özetliyor: **«Direniş boyunca ortaya çıkan temel zaafımız revizyonizmle uzlaşma ve kitlelere güvensizliktir.»** Önder işçiler ve devrimciler daha direnişin başında başarı konusunda karamsarlığa kapılmışlardı.

Üzüm İşletmesi Tariş'in en önemli fabrikalarından biriydi. Faşist milliyetçi Cephe iktidarı işbaşına gelir gelmez Tariş Genel müdürünü değiştirerek kendi adamı olan Orhan Daut'u getirmişti. Orhan Daut ise, Üzüm işletmesinin başına Manisa Ülkü Ocakları Yöneticilerinden Osman Yılmaz'ı atamıştı. Fabrikada ağır bir faşist baskı hüküm sürüyordu. İlerici işçiler üçer, beşer atılıyordu. Bir ayda 53 işçi işten atılmış ve yerlerine 80 kadar faşist komando alınmıştı. Zulüm gittikçe ağırlaşıyordu. İktidarın yaptığı değişiklikler, işletme idaresinin pervasızlığı faşist komandoların zulmü, her şey, iktidarın herhangi bir direnişi ezmeye ve taviz vermemeye kesin kararlı olduğunu gösteriyordu.

İşte önder işçilerde ve devrimcilerde karamsarlık yaratan olumsuzluklar bunlardı. Öte yandan işçi kitlesinin durumu da onlara fazla ümit vermiyordu: 550 işçinin 350 kadarı kadındı. Bilinç seviyesi son derece düşüktü. Fabrikada daha önce hiçbir direniş olmamıştı. İşçiler sarı Tek Gıda-İş sendikasına üye idiler ve toplu sözleşmeden dahi haberleri yoktu. Toplu sözleşmede bulunan bir takım haklar dahi uygulanmıyordu. Arkadaşlar Tariş işçilerinin bu kadar güç şartlar altında direnişi başarıya ulaştırabileceklerine kendilerini inandıramamışlardı.

İşçilere güvensizlik çeşitli şekillerde ortaya çıktı. Direniş boyunca işçiler tarafından seçilmiş ve onların tam desteğine sahip bir direniş komitesi kurulmadı. Devrimci arkadaşlar direnişin sorunlarını işçilere değil, revizyonist ve reformcu unsurlara danışmayı tercih ettiler. İşçilerin birliğini pekiştirecek yoğun bir devrimci çalışma yürütülmedi. İşler oluruna bırakıldı. Revizyonistlerin giriştikleri baltalayıcı faaliyet işçiler önünde açıkça teşhir edilmedi. Onların bunu anlayamayacağı sanıldı. İşçilere güvensizlik hayati dönüm noktalarında kararsızlığa yol açtı. Polisin saldırıları sırasında ve işletmeden mal çıkarılmasını önlemek için işçilerden gelen kararlı direniş önerileri ciddiye alınmadı.

Halbuki direnişin kaderi bizzat Tariş işçilerinin birlik ve direnme azmine bağlıydı. Nitekim faşist işletme idaresi direnen işçilerin moralini yıkmak ve birliğini parçalamak için çaba harcadı. Bütün gücünü ısrarla bu noktaya yığdı. Direnişin ilk gününden itibaren kurduğu hoparlörle fabrika önündeki işçilere moral bozucu propaganda yaptı. İşletmenin adamları işçilerin evlerini dolaşarak direnişi kırmaya, özellikle ustabaşıları kazanmaya çalıştılar. Bayram parası verileceğini yaydılar. Direnişin zayıflaması üzerine fabrika içindeki faşistler dışarı çıkarak işçileri kandırmaya çalıştılar. Faşist idare saldırı ve tehdidi, •yalan vaatlerle birleştiren **grev kırıcı çabasını işçi kitlesine yöneltti.**

Ama devrimciler işçi kitlesinin birliğinin ve direnme azminin tayin edici rolünü kavramadılar. **Faşist taktiklere devrimci taktiklerle cevap vermediler.** İşçileri birleştirme ve mücadeleye sevketme çabaları yetersiz kaldı.

Devrimci bir işçi şöyle diyor: **«Biz direniş konusunda karamsarken, aslında işçiler çoğu zaman mücadelede azimliydiler. Direniş boyunca bunun bir çok örneğini gördük».** Gerçekten Tariş işçileri direniş boyunca dayanılacak biricik gücün işçi sınıfı olduğunu ortaya koyan birçok yiğitlik gösterdiler. Fabrika önünde işten atılan işçilerin basın toplantısına polisin saldırısı ve 27 işçi ve devrimcinin gözaltına alınması üzerine onlar toptan işi bıraktılar. Böylece direniş başladı. Ertesi gün gözaltına alınanlar serbest bırakıldığı halde, sendika hürriyeti, işten atmalara ve faşist baskılara son verilmesi için direnişe devam ettiler. Patron ihraç edilecek üzümleri çıkarmaya kalkışınca arkadaşların güvensizlik duyduğu o kadın işçiler kendilerini kamyonların önüne atmak istediler. İşçiler «kamyonların önüne yatalım, polislere direnelim, direniş kırılacaksa böyle kırılsın» diyorlardı. Onlar direniş boyunca faşist müdürün sesini, «kahrolsun faşistler», «katil iktidar», «faşist müdür», «sarı Tek-Gıda», «Er olan meydana gelsin» sloganlarıyla bastırıyorlardı. İşçiler artık direnişin kötüye gittiği anlarda bile yeni mücadele biçimleri önermekten geri kalmadılar. En sonunda 150 işçi işten atılmak pahasına direnişi sürdürdü ve işten atıldı.

Tariş'in yiğit işçileri direnişlerine dört elle sarıldılar, onu gözlerinin bebeği gibi savundular. Onlara duyulan güvensizliğin milyonda birinin dahi gerçekle bir ilgisi yoktur.

ZOR ŞARTLARDA DEVRİMCİ FİKİRLERE DAHA SIKI SARILMALIYIZ

Tariş direnişinde işçi sınıfına ve kitlelere güvensizlik, devrimci fikirlere güvensizlik şeklinde de ortaya çıkmıştır. Devrimciler ve önder işçiler devrimci fikirleri savunmanın işçileri böleceği, direnişi zayıflatacağı endişesine kapıl..r. Bozguncu revizyonist unsurlar başından itibaren bu tür bir yaygara yaptılar. Direnişe olumlu katkıları bulunan reformcular da bu tür fikirler savunuyorlardı. Arkadaşlar işte bu propagandanın etkisinde kaldılar.

İşçiler direnişin başında yayınladıkları bildiride şöyle diyorlardı: «Yeter artık! ne Rus malı, ne Amerikan malı, hiç bir zincir istemiyoruz; Kahrolsun faşizm! Ne Amerikan ne Rus çizmesi, yaşasın emekçi halkın bağımsız Türkiyesi!»

Ama daha sonra arkadaşlar devrimci fikirleri yayma görevlerini unuttular. Bir işçi şöyle anlatıyor: **«İçimizdeki revizyonizm, mücadelenin keskinleşmesi ve şartların zorlaşması, bazı CHP'lilerin karşı çıkması, revizyonistlerin saldırıları bizi bağımsızlık meselesinde susturdu. Bu saldırıları göğüsleyemedik. Ne Amerika Ne Rusya sloganını atmaktan çekindik. Oysa bu sloganı atabilirdik ve işçiler benimserdi. Daha sonra bizim bulunmadığımız bir sırada işçilerin bu sloganı kendiliğinden bağırdıklarını ve bunun orada bulunan bir revizyonist tarafından bastırıldığını öğrendim.»**

Tam tersine «şartlar zorlaştığı, mücadele keskinleştiği zaman» devrimci siyasete ve devrimci sloganlara daha çok sarılmak gerekir. İşçilerin birleştirilmesi buna bağlıdır. Mücadelenin başarısı, bütün halkın desteğinin kazanılması, direnişin bütün Türkiye çapındaki devrimci mücadelenin bir parçası haline gelmesi ve ona can vermesi buna bağlıdır. Ama arkadaşlar işçilerdeki uyanışı görememişlerdir. Devrimci fikirlerin kitleler tarafından benimsendiği zaman ne muazzam bir güç meydana getirdiği gerçeğini sözde söyleseler bile içlerin[e] sindirememişlerdir. Tariş direnişi daha başından faşizme karşı bir nitelik taşıdığı halde arkadaşla[r] onun bu yolda ilerlemesini sağlayamamışlardır. Ge[ne] şu gerçek görülememiştir: «Ne Amerika, n[e] Rusya» sloganı kitlelerin sloganıdır. İşçiler için bu[n]u anlamak çok kolaydır. Bu, bağımsızlık isteğidir yurtseverliğin ölçüsüdür. Ve bu halk, özgürlük içi[n] nice mücadeleler vermiş yiğit bir halktır. Bu sloga[nı] anlayamayanlar, Rus uşağı bir avuç revizyoni[s]tin etkisi ile bir takım revizyonist ön yargılara ka[]pılanlardır.

BİRLİĞİ SAĞLAMAK REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEYLE OLU[R]

Devrimciler ve önder işçiler revizyonistleri e[t]kisiz hale getirmeden direnişin başarı kazanama[]yacağını görememişlerdir. Aksine onların işçile[ri] etkilemelerine, bozgunculuk yapmalarına seyirc[i] kalmışlar, hatta bizzat kendileri onlardan etkilen[]mişlerdir.

TSİP'li revizyonistler ta başından bozgunculu[ğ]a başladılar. Sendika değiştirmenin hakları ka[]zanmak için yeterli olduğu, bunun içinse direniş[e] gerek olmadığı şeklinde kolay başarı umutları ya[]yarak işçilerin direniş azmini kırmaya çalıştıla[r]. Fabrika önünde basın toplantısı yaptıkları için göz[] altına alınan işçilerin serbest bırakılması üzerine hiç bir hak elde edilmediği halde direnişi bitirme[]leri için işçilere propaganda yaptılar. Direniş sıra[]sında çok sayıda işçiye para bulmak çok zordu TSİP'liler kendileri beş kuruş vermedikleri gibi, et[]kileyebildikleri kuruluşların yardımlarını da engel[]lediler. Direniş devrimcilerin önderliğinde olduğun[]dan, onun yenilmesi için ellerinden geleni yaptılar Çeşitli iftira ve dedikodular yaydılar. Devrimci ha[]reketi yıpratmak için başarısızlıkların pusuşun[]yattılar. Devrimci işçiler hakkında «bu komünist tir», «gizli bir örgüt hesabına çalışıyor» cinsinde[n] bir anti-komünist propaganda yürüttüler. Saht[e] komiteler kurarak işçileri önderlikten mahrum bı[]rakmaya ve kendi tekkelerinin peşine takmaya ça[]lıştılar. Direnişin en kritik anlarında, sabah erke[n] saatlerde ortada görünmedikleri halde öğleye do[ğ]ru göz boyamak için boy gösteriyorlardı. Dire[niş] kırıldıktan sonra işten atılan 150 işçinin eyle[me] geçmesini önlemek için «herşey bitmiştir» pro[pa]gandası yaptılar.

Devrimci arkadaşlar komite oluşturulması bir takım pratik meselelerde revizyonistlerin [] nunu boşa çıkardılar. İşçiler daima devrim[] izledi. Ancak revizyonistlerin teşhiri ve tecridi [] derece yetersiz kaldı. Arkadaşlar bir çok nokt[a] onlarla uzlaştılar. «İşçilerin önünde onları aç[] teşhir etmek yerine, revizyonistlerle başbaşa [] tışmayı tercih ettiler. Önemli kararlar alınırken [] çilere danışmak yerine revizyonistlere danıştı[] Böylece hem işçilerin gerçek talepleri yönünde h[a]reket imkanları daraldı, hem de revizyonistlerin e[t]kisinin artmasına yolaçıldı. İşçiler kamyonların ö[]nüne yatmayı savunurken, arkadaşlar bu isteğe sı[] çevirip revizyonistlere danışmaya gittiler. Bu, re[]vizyonistlerin pasifizminde bahane arayan bir p[a]sifizmdi ve sonuçta işçilere önderlik edilemed[i]. Devrimci arkadaşlar revizyonistlerle açık bir m[ü]cadeleye girerlerse işçilerin bölüneceğini sandıla[r]. İşçilerle birleşmektense revizyonistlerle birleşm[e]nin başarı için daha önemli olduğunu düşündüle[r]. Revizyonistlerden kopmamak için işçilere **Halk[ın] Sesi** dahi götürmediler.

Bir işçi şöyle anlatıyor: **«Lafta Sovyet sosyal emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin halkımızın b[aş] düşmanı olduğunu söylesek de, direniş boyunc[a] TSİP revizyonistlerini hâlâ devrim saflarında bir []**

DAN İŞÇİLERDİR

n olarak görme anlayışında olduğumuz ortaya ktı... **Onları kitleye teşhir etme imkânlarımız olığu halde bunu yapmadık. Kaldı ki, direniş boınca yaptıklarını da kitleye teşhir etmedik.»**

Bu durum kitlelere güvenmemekten, revizyozmin karakterini görememekten gelir. Kitlelere üvenmeyenler hakim sınıfların bir kesimine güənmek zorundadırlar.

Tariş direnişi bir kere daha ortaya koymaktar ki, kitlelerle sıkıca birleşmenin yolu revizyonisırle açık bir mücadeleden geçer. **Revizyonistler işi sınıfımızın düşmanı ve patronlarla faşistlerin ostudur. İşçi sınıfı devrim yolunda ilerleyebilmek in faşistlerle birlikte revizyonistleri de ezmek zoındadır. Bir tek grevin başarısı dahi revizyonistırle etkili bir mücadeleyi gerektirir.**

BAŞARININ ŞARTI GENİŞ HALK KİTLELERİYLE BİRLEŞMEKTİR

Devrimciler ve önder işçiler direnişi bütün halın mücadelesiyle birleştirmek konusunda hatalaraptılar. Faşist idarenin arkasında faşist iktidarardı. Devrimciler ise, arkalarına halkı almak için eterli çabaları gösteremediler. Direnişe halkın faizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin bir parası olarak değil, bir kaç talebin elde edilmesi müadelesi olarak baktılar. Devrimci kuruluşları dai harekete geçirmediler. «İşi fazla büyütürlerse», aşistlerin saldırısının sertleşeceğini, dolayısıyla yenileceklerini sandılar. «Basit ve masum» bir direniş içinde olurlarsa patronların insafa geleceğini sandılar. Bir işçi şöyle diyor: **«Direnişimizi Halkın Sesi'ne yazmaktan dahi çekindik. Devrimci hareketin desteğini almak için yeterli çabayı göstermedik.**

Öte yandan direnişin başından itibaren plansızlık hakim oldu. Devrimciler ve önder işçiler kendilerini olayların gelişmesine terkettiler. Bu, faşist işletme idaresinin inisyatifi ele geçirmesinde önemli rol oynadı. Hayati anlarda ani kararlarla direnişin başarısı için gerekli tedbirler alınamadı. Mesela direnişin ilk günü fabrika terkedildi. Geceleri işçiler evlerine dağıldı ve Müdürün faşistleri rahatça içeri doldurabilmesine imkan tanındı. Tariş'e bağlı Bornova işletmesinde işçilerin direnişe geçmeleri başarıyı geniş ölçüde garantileyecekti. Devrimciler bunu önceden görüp yeterli hazırlığı yapmadılar. Daha sonra Bornova işçileri üç kere direnişe baş vurdular fakat, üçünde de faşist saldırılar karşısında gerilemek zorunda kaldılar. İşletmeden üzüm çıkarılırken işçilerin ne pahasına olursa olsun bunu önlemek gerektiği yolundaki kararlılığı yeteri kadar değerlendirilemedi. Direniş boyunca işçilerin tam güvenine sahip ve onlar tarafından seçilmiş bir önderlik yaratılamadı. Başıbozukluk hakim oldu. Direnişin her anında hataları gözden geçirerek planlar geliştirmek ve işçilere danışmak sek'inde bir çalışma tarzı yerine, rastgele, karanlıkta el yordamıyla ilerleyen bir çalışma tarzı uygulandı.

Tariş direnişi bir kere daha gösterdi ki, bir eyleme girerken ve bir eylemi yürütürken düşmanın güçlerini, kendi güçlerimizi, müttefiklerimizin durumunu somut bir şekilde tahlil etmeli, işçilerle birlikte ayrıntılı bir plan geliştirmeli ve bunu kararlılıkla uygulamalıyız. Her adımı niçin attığımızı, nereye vurduğumuzu her an bilmeli, engelleri önceden saptamalı, düşmanın taktiklerini iyi hesaplamalı ve bunları boşa çıkaracak tedbirleri zamanında almalıyız. Uygulayacağımız eylem biçimlerini doğru tespit etmeli, bu konuda işçilerin yaratıcılığına sonuna kadar güvenmeliyiz.

Devrimci bir işçi bütün bu dertleri şöyle özetliyor: **«oysa direnişin yenilgisi mukadder değildi. Direniş boyunca işçileri seferber etmek, revizyonistlerle ve reformcu görüşlerle uzlaşmaz bir mücadele vermek, direnişe daha tutarlı, anti-faşist ve anti-emperyalist bir karakter kazandırmak, böylece halkın aktif desteğini alarak direnişi başarıya ulaştırmak mümkün olabilirdi.**

İşçi sınıfına güvenmek, halk kitlelerine güvenmek. Bir çok devrimci, devrimi gökten inecek anadan doğma devrimcilerin, olağanüstü yaratıkların yapacağını sanmakta ve işçi sınıfındaki cevheri görememektedir. Hayır! Devrimi, zulüm altında inletilen, günde 12 saat çalıştırılan, hakarete uğratılan, normal zamanlarda her türlü zulmü sineye çekermiş gibi görünen, o işçi sınıfı yapacaktır. Devrimin kahramanları o «basit» ve sıradan kadın ve erkek işçilerdir. İşçi sınıfındaki devrimci yetenekleri göremeyenler, onun yaratıcılığını küçümseyenler, devrimin gücünü başka yerlerde arayanlar devrime öncülük edemeyeceklerdir. Tariş işçileri bütün devrimcilere bunun parlak örneklerini vermişlerdir. Onlar bu sefer yenildiler. Şimdi daha ağır bir sömürü ve zulüm altında inletiliyorlar. Ama yeni direniş günlerinin geleceğini biliyorlar ve bu sefer eski hatalarından dersler çıkararak daha kararlı dövüşeceklerinden şüphe edilemez. Sonunda kazanan halkımız, işçi sınıfımız ve Tariş'in kahraman işçileri olacaktır!

BEYLİKKÖPRÜ KÖYLÜLERİ ZULMÜ ALTEDECEKTİR

Verdikleri toprak mücadelesi dergimizin çeşitli sayılarında yer alan Polatlı'nın Beylikköprü köylülerine, son olarak jandarma saldırdı. Çatışma sırasında, aralarında kadınlar da olmak üzere sekiz köylü yaralandı. Ali Şimşek, Ali Erk, Abdullah Erk, Firdevs Erk ve M. Ali Gümüştekin adlarındaki beş köylü tutuklandı. Daha sonra, fotoğraflarından teşhis edildikleri iddia edilerek 18 kişi daha tutuklandı. Yaralıları Polatlı Devlet Hastanesine götüren köylüler, Doktor Zeki Akçe ol'un "hem jandarmayla çatışırsınız, hem de rapor almaya gelirsiniz" şeklindeki sözleriyle karşılaştılar. Ağaların yardakçısı olan ve daha önceki olaylarda da köylülere aynı şekilde davranmış bulunan bu doktor, yaralıları hastaneye almadı. Öte yandan jandarmalar, olaylardan sonra köyde tam bir sıkıyönetim havası estirmeye giriştiler. Köylülerin anlattığına göre jandarma geceleri silah sıkarak devriye gezmekte, dışarıdan gelenler köye sokulmamakta, iki köylünün bir araya gelmesine izin verilmemektedir. Geçen hafta içinde bir gece, köylülerle jandarma arasında tekrar silahlı çatışma olmuş, ağalara ait bir bina yanmış ve bir araba parçalanmıştır.

Jandarmanın Beylikköprü köylülerinin üzerine saldırtılması, mevsim geçmeden Beylikköprü'deki hazine topraklarını ekmek isteyen toprak ağalarının, yoksul köylüleri birbirlerine kırdırtmak için tezgahladıkları tertiplerin bir sonucudur.

Polatlı'nın MHP ve AP'li toprak ağalarının 18 bin dönümlük hazine toprağını 25 yıldır gaspetmiş bulundukları Beylikköprü'de, yüz haneyi aşkın köylü ailesinin hemen hepsi topraksız ve yoksuldur. Yıllardır hazine toprakları üzerinde ağalar tarafından boğaz tokluğuna çalıştırılan köylüler, toprakların sahibi olabilmek için açtıkları dâvâların 21 yıldır sonuçsuz olarak uzayıp gittiğini görünce, 8 Ağustos'ta 2 bin dekarlık bir araziyi topluca sürüp ekmişlerdi. Köylülerin birliği ve kararlı tutumu karşısında, ağalar ve köye gönderilen jandarmalar bir şey yapamamışlardı. Daha sonra ağalar, Tığciler köyünden, "işçi" adı altında 11 hane yoksul yörük ailesi getirdiler. Gaspettikleri hazine topraklarını yörüklere kiralayarak, Beylikköprü köylülerini yörüklerle çatışma durumuna sokmak istediler. Kayseriden ve Konya Yunak'tan daha da yörük ailesi getirileceği söylenmektedir. 12 Kasım günü ağaların jandarma nezaretinde köye sokmaya kalkıştığı yörüklere köylüler engel olmuşlar, 13 Kasım günü ise aynı yörükler 150 jandarma nezaretinde köye getirilmiş, köylülerin gene engel olması üzerine jandarmaların halka saldırmasıyla çatışma baş göstermiştir.

Olaydan sonra Toprak-İş Sendikası Ankara temsilciliği bir açıklama yaparak, olayların suçlularının yoksul köylüler veya topraksız yörükler değil, toprak ağaları, jandarma ve MC iktidarı olduğunu belirtmiş, jandarmanın ve yörüklerin köyü terketmelerini, tutuklu köylülerin salıverilmesini, toprakların derhal köylülere dağıtılmasını ve yörüklere de başka bir bölgede toprak verilmesini talep etmiştir.

Topraksızlıklarının nedeni ağalar olan yörükler de, ancak büyük toprak sahiplerine karşı köylülerle birleşerek toprak sahibi olabilirler. Ağaları yenilgiye uğratacak esas güç, köylülerin birliği ve mücadelesidir. Hapisteki köylü arkadaşları kurtarmanın yolu da, gene bu haklı mücadeleye devam etmek, sesimizi bütün Türkiye'ye duyurmaktır.

ZONGULDAK KÖMÜR MADENCİLERİ KONUŞUYOR

"Kapuskanın içinden solucan, bulgurdan taş, fasulyadan kurt eksik olmaz"

Ereğli Kömür İşletmelerine bağlı Karadon ocağında 28 Ekim akşamı meydana gelen ve 13 işçinin ölümüyle sonuçlanan kazadan sonra, Kasım ayı başında Zonguldak'ta Mimar ve Mühendis Odaları Birliği tarafından iş kazalarının nedenleri konusunda bir forum düzenlendi. Bu forumda, aralarında bir avuç faşistin de bulunduğu işçi düşmanı E.K.İ. yöneticileri, iş kazalarının gerçek nedenlerini, bunların aslında patronların kâr hırsının yol açtığı iş **cinayetleri** olduğunu örtbas etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sırtlarını MC iktidarına dayayan bu yöneticiler, Zonguldak kömür ocaklarında maliyeti arttırmaksızın daha fazla üretim yapılmasını sağlamak için işçilerin fazla çalıştırıldığını, damarların çok fazla derinine girildiğini, emniyet tedbirlerinin bu yüzden ihmal edildiğini inkâr ettiler. Hatta bazıları, iş kazalarının «dalgınlığından», «bilgisizliğinden» vb. meydana geldiğini, buna karşı kaza halinde işçilerden kesilen para cezalarının daha da arttırılmasını talep ettiler. (Bu talebe, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın ikinci başkanı AP'li Nizamettin Özkan da katıldı.) Gene bu işçi düşmanı yöneticiler, maliyetin daha da düşürülmesi ve randımanın daha da arttırılması gerektiğini iddia ettiler. MC iktidarının maden mühendislerine karşı giriştiği baskıları onayladılar ve mühendislerin sendikalaşma hakkına karşı çıktılar. Bu tutum, foruma katılan maden mühendislerinin ve diğer dinleyicilerin nefretini topladı.

Zonguldak'ta bu forumun yapıldığı gün, Halkın Sesi muhabirleri ÜZÜLMEZ bölgesindeki bir işçi kahvesinde kömür işçileriyle konuştular. İşçilerin üzerinde yoğun bir faşist baskı vardı. Yakın zamanlarda CHP'li ve devrimci işçiler, çok zor şartlar altında ve en ağır işlerde çalıştırılmak üzere buradan sürülmüşlerdi. İşçilerin bir kısmı arkadaşlarımıza kendilerinin de sürül mekten korktuklarını söylediler. Daha önce Çaydamar bölgesindeki bir işçi pavyonunu görmüş olan arkadaşlarımız, ilkönce lojmanlardaki meseleleri ele aldılar:

— Lojmanlardaki yatakhanelerin durumu nedir?

«Bizim yattığımız yerlerde bizden başkası zor yatar. Koğuşlarda yatak sayısı çok fazla. Havasızlıktan ve pis kokudan geçilmez. 6 metreye 12 metrelik bir koğuşta 56 işçi yatıyor. Diğer bir pavyonda ise 150-200 kişi yatıyor. Sıkışıklıktan ve kalabalıktan çok şikayetçiyiz.»

— Lojmanda verilen yemekler nasıl?

«Bize verilen yemekler, hiç bir zaman bir işçiyi besleyecek değerde yemekler değildir. Verilen kapuskanın içinden solucan, bulgurdan taş, ve fasulyadan kurt eksik olmaz. İşçi, parasıyla lokantadan yemek yemek zorunda kalır. Lojmanın yemekleri yenilmediğinden, ön taraftan akan dereye gözümüzün önünde dökülür. Ayrıca idarenin lojmandaki çayhanesi sabah saat 6.00'da kapanır. Zaten kahvaltı da verilmez; biz sabah çay içmeden vardiyaya gideriz. Başka zaman içebildiğimiz çay da çok kötüdür.»

— Lojmanlarda banyo imkânlarınız yeterli mi?

«Bildiğiniz gibi ocaklardan çıkan kömür su ile yıkanır. Buradan çıkan kirli su ise yakındaki bir ufak gölde akıtılır. Bizim yıkanmamız için akan sular, işte bu gölden gelen pis sulardır. Bu sularda yıkanmak zorunda bırakılırız. Ayrıca banyoların kabinlerinde yer darlığı nedeniyle birkaç işçi birden yıkanır. Uzun zaman kuyrukta yıkanmak için sıra bekleriz. Su gelmez kesilir, iki saat duşun altında bekleriz. Sıcak akarken birden soğuk akmaya başlar...»

Bu durum, aşırı yorgunluktan, güneş yüzü görmemekten, tozdan zayıf düşen işçilerde hastalık tehlikesini arttırır. Sağlık hizmetlerinin nasıl yürütüldüğünü soruyoruz. Ocaktan yeni çıkmış, kömürden simsiyah yüzünde sadece gözleri parlayan bir kazmacı, sarılı elini göstererek şöyle diyor:

«Dün ocakta elime tel battı. Yukarı çıkarak ambulansa baktım, fakat yoktu. Zaten koskoca Üzülmez bölgesinde bir tek ambulans vardır. Bu da tahmin edersiniz çok yetersiz kalır. Ambulansı bulamayınca kendi paramla bir araba tuttum ve SSK hastanesine gittim. Doktorun karşısına elimden kanlar akarak çıktım, fakat doktorun bana söyledikleri karşısında şaşakaldım. Doktor beni tedavi edeceği yerde, «git, yıkan da öyle gel» dedi. Bir anda kanlar akan elimin acısını unutarak bu doktorun kime hizmet etmek için burada bulunduğunu anlamam güç olmadı.»

Bir başka işçi de şunları anlattı:

«Bizim vizite almamız da çok zor oluyor. Mühendisler «vizite kağıdını rapor almazsanız imzalarım» diyor, aksi halde imzalamıyor. Bazan mühendis ocağa inmiş oluyor, biz de bir imza için saatlerce onu beklemek zorunda kalıyoruz. Ayrıca, bir sefer viziteye çıkan hasta, doktorun ikinci sefer de çağırması durumunda mühendisin imza atmaması yüzünden doktora çıkamıyor. Bir de izinli hastaların pavyonda yatması şartı var. Hasta daha iyi bakım görmek için ailesinin yanına gidecek olursa, pavyonda olmadığı için derhal yövmiyesi kesiliyor. Biz bu çeşit bütün zorlukların kaldırılmasını istiyoruz.»

Bu son anlatılanlar, konuştuğumuz işçilerden bir diğerlerinin yarasını deşiyor. Yerinden atılıyor:

«Kardeş şunu da yaz! Geçende rapor aldım 5 günlük. Eve dinlenmeye gidemedim. İllâ E.K.İ pavyonunda yatacakmışım. Yemekleri yenmiyor zaten, sağlam insan yemiyor. Bir de hasta olunca... Hasta insan demek, bakım ister demektir. Ben zaten sağlam olsam pavyonda (lojmanda) yatarım. Hastayım, dinlenmek istiyorum. Yok, eve gitmek yasak diyorlar. Nezaretçi yatağında göremezse, bir yövmiye ceza yazıyor. Zaten ben ülserden ameliyat oldum. Bir fasulye geliyor, iki parmak salça üzerinde. Bütün yemekler de bol salça. Ben hastalanıyorum. Doktora gidiyorum. Bu sefer mühendis, 'dinlenme almazsan vizite kağıdını imzalarım' diyor. Saatlerce mühendis arıyoruz zaten....»

— Maaşınızdaki kesintiler hakkında ne diyorsunuz?

«Çok önemli bir konuya temas ettiniz. Bizden o kadar çeşitli ve çok **para kesilir ki, biz bile bazan ne kesildiğini anlamayız. Mesela Zonguldakspor'a her ay 8.50 lira kesilir. Bu paranın ne olduğu, nerede kullanıldığı bize hiç bir zaman açıklanmaz. Zaten biz maçlara bile gitmeyiz. Ayrıca bizden gelir vergisi çok kesiliyor. Bundan çok şikayetçiyiz. Senede en az vergi kesilen işçiden, 7-8 bin lira kesiliyor.»**

Bir diğeri alıyor sözü:

«Her ay bizden nereye gittiğini bilmediğimiz kesintiler yapılır. Yok Zonguldakspor için, yok bilmem ne derneği için, Amele Birliği için. Ha, bir de 'işçi sarayı' diye bir şey için kesiyorlar. İşçilere saray yapılıyormuş. Doğru bile olsa, bu bir ay-iki ay kesilir. Oysa her ay saray için para kesiyorlar. Biz daha saray nedir görmedik. Biz saray maray istemiyoruz.»

OKUYUCU MEKTUBU

Halkın Sesi Gazetesi
«Halk Postası sütununa»
Çatalçeşme sokak No: 48/11
Çağaloğlu - İSTANBUL

Okuyucusu bulunduğum Gazeteniz sevinçli günlerimizde bizlerle beraber idi. Bugün çıkan bir yangın sonucu 5 nüfus perişan bir vaziyette ortada kaldık. Siz muhterem Gazetenin aşağıdaki yazımın «Halk Postası» sütununda acilen neşrini arz ve istirham eder, saygı ve hürmetlerimi sunarım.

16/11/1975

M. Kaya Ergün

(MUHTEREM EMEKÇİ KARDEŞLERİME)

Mustafa Paşa mahallesi Kesrik caddesi No: 31 deki evim ve eşyalarım çıkan bir yangın sonucu yatacağımız yatağa varıncaya kadar yanarak kül olmuştur. Şimdi ise 5 nüfus ailece ortada perişan kaldık. Şu kış mevsiminin içinde elleri koynunda ve hiç bir tutacak dalı olmayan biz kardeşleriniz sadece emekçi ve yardımı sever kardeşlerimin yardımlarına muhtacız. Muhterem Halkın Sesi Okuyucusu emekçi kardeşlerimizin bizlere yardım ellerini uzatmalarını hasseten istirham eder, saygılar sunarım.

Mustafa Paşa Mah.
Kesrik Cad. No: 31
ELAZIĞ

MAHDUT MES'ULİYETLİ EREĞLİ KÖMÜRLERİ İŞLETMESİ MÜESSESESİ — İŞÇİ TEDİYE BORDROSU

YEVMİYE FİATI = YEVMİYESİ + SANAT ZAMMI

İŞÇİNİN: ADI | SOYADI | SİCİL

Ait Olduğu Ay	Yıl	Ş	V	H	Hesap Kodu	Yevmiye fiatı	Yevmiye adedi Norm.	Oc. İz.	Haf. Ta.	Yekûn	Faz. Mes. Saat Ad. % 50	% 100	% Bay.	Yekûn
12	74	1			4.)	65 00	6 22	2 30						

BÜRÜT İŞÇİLİK TUTARLAR: Normal	Ücretli İzin	Haf. Bay. Tatili	Yekûn	Fazla Mesai Ücretleri: % 50 Zammı	% 100 Zammı	½ Bayram	Yekûn
390 00	1.430 00	130 00	1.950 00				27 78

PRİMLER TUTARLARI: Takdiri	Hesabi	Fevkalâde	Sair Primler	Yekûn	İaşe bedeli	Çocuk Primi	BÜRÜT İSTİHKAK YEKÛNU
25,00				116 75	300,00		2.421,53

VERGİ DURUMU: Gelir Verg. Mat.	V.D.	KANUNİ KESİNTİLER: Gelir Vergisi	Tasarruf Bono.	Damga Verg.	Sigorta Primi	Amele Bir. Aidatı	Z.M.İ.S.
2.294 21	0	523 42	36 60	9 70	127 32	31 45	

DİĞER KESİNTİLER: Kod	Meblâğ	Kod	Meblâğ	Kod	Meblâğ	Kod	Meblâğ
4013	136 89	4019	20 00	4021	753 80	4027	83 69

KESİNTİLER YEKÛNU	ÖDENEN
1.692 87	728 66

Bordro Dışı Kesintiler: Meblâğ | Hesap No. — ÖDENEN: TL. | Krş. — İmza

E.K.İ.'den bir işçinin bordrosu :
1700 LİRA KESİNTİ, ÖDENEN ÜCRET 728 LİRA!

Zonguldak kömür havzasını gezen Halkın Sesi muhabirleriyle konuşan İşçiler, nasıl soyulduklarını gösteren maaş bordrolarını arkadaşlarımıza verdiler. İşte bunlardan biri: 1974 Aralığına ait. İşçi arkadaşa baskı yapılmaması için ismini, işyerini ve sicil numarasını yayınlamıyoruz. Kesintilerden önceki ücret: 2.421.53 lira. 523.42 lira gelir vergisi kesiliyor. Bordroda bir takım kesintiler sadece kod numaralarıyla gösteriliyor. Mahiyeti belli değil. 4013, 4019, 4021, 4027 kod numaralı kesintilerin toplamı, tam 964 lira 38 kuruş. Bunlar, «kanuni kesintiler» dışında sayılıyor. Bütün kesintilerin toplamı, 1.692 lira 87 kuruş tutuyor. Yani bürüt ücretin üçte ikisinden fazlası. Dünyanın en ağır, en tüketici, en tehlikeli işlerinden birinde, son derece kötü şartlarda çalışan işçiye bir ay geçinmesi için ödenen net ücret: 728 lira 66 kuruş.

Malezya'da Partizanlar savaşırken SSCB ülkeyi talan ediyor

Belçika MLKP'nin yayın organı «Aydınlık ve Sömürülen» dergisinin 109. sayısından dilimize çevrilmiştir.

Malezya'da, Malaya Komünist Partisinin yönetimi altındaki halk savaşı gelişiyor. Doğru bir devrimci mücadelenin yürütülmesi, revizyonizme karşı yoğun bir mücadeleyi; bugün yükselmekte olan ve en büyük tehlikeyi arzeden emperyalizme, Rus sosyal-emperyalizmine karşı amansız ve tavizsiz bir mücadeleyi gerektiriyor.

Malezya'daki devrimci güçlerin radyosu olan «Malaya Devriminin Sesi» radyosu, son zamanlarda yayınladığı bir makalede, Malezya yarımadası üzerindeki saldırgan ve yayılmacı hedeflerinden vazgeçmeyen yeni Rus çarlarının manevralarını mahkum etmiştir.

«Malaya Devriminin Sesi» radyosunun makalesi, Sovyet Dışişleri Bakan Yardımcısı N. P. Firyubin'in geçen Kasım ayında Singapur'a gelerek bu bölgede ve diğer Asya ülkelerinde görevli Sovyet diplomatları için düzenlenen bir konferansa katıldığını; bu toplantının gerçek amacının, saldırgan ve yayılmacı faaliyetlerin planlanması olduğunu belirtiyor.

Sovyet sızmasının yoğunlaşmasına paralel olarak, gitgide daha çok sayıda Sovyet gizli ajanı ve casusu, "diplomat", "muhabir" ve "ticari temsilci" maskesi altında bu bölgeye sokulmaktadır.

«Malaya Devriminin Sesi» radyosunun makalesi, Sovyet revizyonistlerinin bu caniyane faaliyetlerinin amacının, günden güne çöküşe giden eski emperyalizmin yerini alarak Malezya yarımadasını kendi nüfuz alanlarına katmak olduğunu belirtiyor. Sovyet yayılmacılığı bu bölgede yaşayan halkların büyük tepkisiyle karşılaşmaktadır.

Sovyet yayılmacılığına izin verilmeyecek

«Peking Review» dergisinin 1 Ağustos 1975 tarihli 1975/31. sayısından dilimize çevrilmiştir.

Tayland Komünist Partisinin yönetimindeki Tayland Halkının Sesi radyosunun 22 Temmuz tarihli bir yorumu, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Tayland'daki yayılma ve sızma çabalarının yoğunlaşmasını teşhir etmektedir. Yorum, Tay halkının, bir emperyalist devleti kovarken başka bir emperyalist devletin ülkeye girmesine aslâ izin vermeyeceğini belirtmektedir.

Yorumda şöyle deniyor: **«ABD emperyalistlerinin, yenilgilerinin ardından Hindiçini'yi terketmek zorunda kalmalarından sonra, Sovyet sosyal-emperyalistleri Tayland ve diğer güney-doğu Asya ülkelerindeki saldırgan nüfuzlarını çılgınca arttırmaya girişmişlerdir. Onlar Tayland'daki güçlerini arttırıp ülkeyi denetimlerine almak ve ABD'nin yerine geçmek, bütün bölgede hakimiyet için ABD emperyalistleriyle boy ölçüşmek istiyorlar.»**

Tayland Halkının Sesi radyosunun yorumunda, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Tayland'daki nüfuzlarını arttırmak için çeşitli yöntemler kullandıkları belirtiliyor ve bu yöntemler arasında, Sovyet Hükümeti ya da kültürel ve teknik personeli adına yürütülen açık faaliyetler ile çeşitli kılıflara bürünmüş ajanlar aracılığıyla yürütülen gizli casusluk ve yıkıcılık faaliyetleri, Tayland'ın içişlerine müdahaleler, aldatıcı propaganda ve kitle örgütlerinin sabote edilmesi gibi şeylerin yer aldığı belirtiliyor. Yorumun açıkladığına göre, Sovyet ajanları, askerî ve diplomatik bilgi toplamanın yanısıra, Tayland'ın güney sınır bölgelerinde keşif faaliyetlerinde bulunuyor, Sovyet nüfuzunu Malaya yarımadasına ve Hint Okyanusuna doğru yaymak için bir köprü başı arıyorlar. Aynı zamanda çeşitli kitle örgütlerine sızmaya çalışıyorlar.

Radyo, yorumunda, Tayland ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında diplomatik ilişkiler kurulmadan önce ve sonra, Sovyet «Pravda» gazetesi ile Moskova Radyosunun Tayland'ın içişlerine müdahale ederek yalan propaganda yaptığına ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne iftiralar yağdırdığına, böylece Tayland ile Çin arasında ilişki kurulmasını baltalamaya kalkıştığına işaret etmektedir. Bu caniyane tutum, Tayland halkının bütün tabakalarının derin öfkesini uyandırmıştır. Yorum şöyle demektedir: **«Bu, Sovyetler Birliği'nin Tayland'ın içişlerine kaba bir müdahalesidir, nüfuzunu yaymak ve Tayland ile diğer Asya ülkeleri üzerinde efendilik taslamak için giriştiği bir çabadır.»**

Sovyetlerin Tayland'a iktisadî sızma çabalarının yoğunlaşması konusunda ise radyo, Sovyetlerin hedefinin **«iktisadî değil, siyasî»** olduğunu açıklamakta, **«Sovyetler Birliği ister iktisadî yardım teklif etsin, ister ticaretini genişletsin, özellikle uyanık olmalıyız»** demektedir.

Sihanuk «Le Monde» gazetesine sosyal-emperyalistleri anlatıyor

11 Ekim 1975 günkü Le Monde gazetesinde, Kamboçya Devlet Başkanı Sihanuk'la yapılmış bir görüşme yayınlandı Bu görüşmede Sihanuk sosyal emperyalistleri şöyle anlatıyor:

«Ruslar ne istiyor? Sihanuk'a karşılar mı? 'Komünist-Kralcı karışımı'ndan pek hoşlanmadıklarını söylüyorlar. Fakat dikkat! Kiyö Samfan yeraltına geçtiğinde, SSCB'nin Kamboçya Büyükelçisi bana geldi ve Kızıl Kmerlerin çılgın olduklarını, Kremlin'in beni onlara karşı desteklediğini söyledi. Yani, darbeden önce Sihanuk'tan yana ve Komünistlere karşıydılar, bugün güya Komünistlerden yana ve Sihanuk'a karşılar... Kore Başkanı Kim İl Sung bana şunları anlattı: Kuzey Kore'liler Kamboçya'daki elçiliklerini Lon Nol kliği tarafından yapılan 1970 darbesi üzerine kapattıktan sonra, Ruslar onlara hata yaptıklarını, Pnom Pen'de kalmak gerektiğini, çünkü Sihanuk ve Kızıl Kmerlerin savaşı hiçbir zaman kazanamıyacaklarını söylemişler... Ruslar Çin'lileri taklit etmemek gerektiğini söylediler... Hatta, 'iyi Komünistler' Lon Nol'ün orada bir temsilcilik bulundurmak zorundalarmış... Avrupa'lı bir Komünist bana bir keresinde şunu söyledi: 'Ruslar her zaman iktidarın yanındadırlar!' Bu anılardan sonuçları siz çıkartın... Darbe yapıldığı zaman Moskova'daydım, Kosigin beni destekleyeceğini söyledi ve bana 'Çin'liler sizi geri çevireceklerdir' dedi. Cu En-lay kısa bir süre önce bana bu anımı hatırlattı. Kim bizi gerçekte destekledi? Kim bizi geri çevirdi?... Asya Güvenlik Anlaşması için Sovyet tasarısı da var. Biz, Asya için en iyi güvenliğin, bizim işlerimize diğer devletlerin karışmamasıyla sağlandığını ve güvenliğin sadece halkın gücüne bağlı olduğunu söylüyoruz.»

K.G.B.'nin Asya'daki faaliyetleri

Avustralya Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in yayın organı «Vanguard» (Öncü) gazetesinde yayınlanan bir yazıdan kısaltılarak dilimize çevrilmiştir.

K.G.B. ya da tam adıyla Komitet Gozudarstvennoy Bezopasnosti (İç Güvenlik Komitesi — Sovyet gizli polis teşkilatı), Asya kıtasındaki faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadır. K.G.B.'nin «harekat personeli» 90 000 civarında tahmin edilmektedir; buna, 400 000 kadar memuru ve idarî görevliyi eklemek gerekir. Sovyetlerin yabancı ülkelerde giriştikleri casusluk faaliyetleri, K.G.B.'nin Birinci Bürosu tarafından denetlenmektedir. Bu Birinci Büro, 10 şubeye bölünmüştür. 6. Şube, Çin Halk Cumhuriyeti, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile «ilgilenir». 7. Şubenin alanı ise, diğer Asya ülkeleri, Pakistan ve Japonya'dır». Bu örgüt, son zamanlarda «Maocu» olarak adlandırdığı Asya ülkelerinde yaşayan Çinli azınlıkları takibe çok büyük önem vermektedir.

K.G.B., Sovyet askeri istihbarat örgütü G.R.U. (Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye) tarafından desteklenmektedir. Her iki örgütün ajanları, faaliyetleri için çeşitli örtülerden yararlanmaktadırlar: Novosti Basın Ajansı, **Aeroflot (Sovyet havayolları), ya da Sovyet elçiliklerine bağlı çeşitli Rus ticaret kuruluşları gibi...**

Hattâ bazan elçiler dahi K.G.B. görevlisi olabilmektedir, örneğin 1970'te Cakarta'ya tayin edilen Paul Stepanoviç Kuznetsov gibi... Bu «elçi», İngiltere'den casusluk yaptığı için sınır dışı edilmişti. Oradan Yugoslavya'ya geçti, fakat cumhurbaşkanı Tito'nun özel yazıhanesine gizli mikrofonlar yerleştirilmesinde baş sorumlu görülerek oradan da atıldı. Nihayet Endonezya'ya geldi...

15 Ocak 1974'te, iki Sovyet ajanı, elçilik üçüncü kâtibi V.A. Semenov ve Sovyet askeri ateşeliği tercümanı A.A. Kolosov, Pekin civarında, G.R.U. tarafından yetiştirilmiş ve 1972 Haziranında Çin'e gizlice sokulmuş bir hain olan Li Hung-şu ile gizlice buluşurken suçüstü yakalandılar. İki casus ile Çin'li hainin buluştukları otomobilin şöför mevkiinde, Sovyet elçiliği birinci kâtibi V.İ. Marçenko bulunuyordu.

1971'de İngiltere'den sınır dışı edilen Viktor Veklenko, 29 Mayıs 1972'de, Tayland'ın başkenti Bangkok'taki Sovyet elçiliğinin üçüncü kâtipliğine getirildi. Tayland, yüksek bir Sovyet «ticari» görevlisi olan Leonid Mamurin'i, 1965'te casusluk yaptığı için sınır dışı etmişti.

SSCB'nin Laos'ta hiç bir resmi ticari faaliyeti ya da başka bir resmi faaliyeti olmadığı halde, bu ülkedeki Sovyet elçiliğinde 100'ü aşkın «görevli» bulunmaktadır.

1971'de daha 105 Sovyet «diplomat»ıyla birlikte İngiltere'den sınır dışı edilmiş olan bir diğer Kuznetsov ise, 1972'de Bengaldeş'te «ticari ataşe» olarak su yüzüne çıkmıştır.

Nihayet K.G.B., birçok defa halk ayaklanmalarına karşı bastırma harekâtlarına aktif olarak katılırken yakayı ele vermiştir. Örneğin, Bengaldeş'te halk gerillalarına karşı girişilen imha hareketlerine doğrudan doğruya katılırken olduğu gibi...

K.G.B. hakkında hiç bir hayale yer yoktur. Bu örgüt, C.İ.A.'dan zerrece farklı değildir. Bunların her ikisi de, süper devletlerin dünya hakimiyeti çabalarına hizmet eden casusluk örgütleridir. Ama her ikisi de, halkların bağımsızlık ve devrim mücadeleleri karşısında aynı derecede güçsüzdürler.

ÇİMSE-İŞ GAZİANTEP ŞUBESİ KONGRESİNDE SENDİKA AĞALARI YENİLGİYE UĞRADI

Kasım ayı başında Çimse-İş sendikasının Gaziantep şube kongresi yapıldı. Çimse-İş'in Zeki Kanbağlı adındaki sendika ağası, AP ve MSP'lilerle işbirliği halinde işçiler üzerindeki baskılarını arttırmıştı. Başka sendikaların yayınlarını okuyan bir işçiyi sendikadan atmış, patronla anlaşarak işçinin ücretinin kesilmesini sağlamaya çalışmıştı. Zeki Kanbağlı, toplu iş sözleşmesi görüşmelerini, patronlarla pavyonlarda viski içerek sürdürüyordu. Sendika ağasının yayınladığı bildiri ve raporlarda ilerici kuruluşlara çamur atılıyor ve sendika içi muhalefet de bu kuruluşlarla işbirliği yapmakla suçlanıyordu. Sendika ağası, çimento fabrikasındaki yurtsever işçileri «işçi-işveren kardeşliğini» bozmakla suçluyordu. Sonunda işçiler imza toplayarak sendikayı bir olağanüstü kongre yapmaya zorladılar.

Kongrede önce misafirlere söz verildi. Oleyis Bölge Başkanı olan Ahmet Daş, **«İşçiler, ne Amerikan ne Rus emperyalizmine, ne de onların faşist işbirlikçilerine alet olmayacaktır» deyince, 20 - 30 kadar faşist bağırıp çağırarak konuşmayı engellemeye çalıştılar. Diğer delegeler alkışlarla konuşmanın sürdürülmesini istediler. Ahmet Daş konuşmasına devam etti ve «biz işçiler olarak faşizme karşı çıkıyoruz, neden alınıyorsunuz?» diyerek sözlerini bitirdi. Konuşan bir işçi, fabrikadaki ve Sosyal Sigortalar Kurumundaki baskıları anlattı. Bir diğeri, ölen çocuğu için ilmü**haber almaya gittiğinde patronun kendisine hakaret ettiğini anlattı. İşçiler kongre salonunda oturan patronu yuhaladılar.

Başka bir işçi, sendika temsilcilerinin işçilere ceza verilmesi için patronla anlaştığını söyledi. Bir işçi, sendika ağası Zeki Kanbağlı'nın toprakları ve atölyeleri olduğunu anlattı ve «bize, 'kardeşler' diyorsun, biz grev yaparken sen köye mercimek bölüşmeye gidiyordun» dedi.

Daha sonra konuşan Zeki Kanbağlı, kendisinin malı mülkü olabileceğini, işçilerin bunu çekemediğini söyledi. Yine söz alan gericiler, «komünizm propagandası ve işçi-memur-işveren düşmanlığı yapıldığından ve sendikaya siyaset bulaştırıldığından» bahsettiler.

Bir gerici Türk-İş'e de çattı ve «işe siyaseti karıştırırsa onu da terkederiz» dedi.

Daha sonra yapılan seçimlerde sendika ağasının listesi 48; AP, MSP ve MHP'lilerin listesi 135 ve ilericilerin listesi 285 oy aldı. Yurtseverler, yedekler ve diğer kurullar da dahil olmak üzere seçimi kazandılar.

• MERSİN ANADOLU CAM SANAYİSİ İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ

Mersin Anadolu Cam Sanayisinde çalışan işçiler, 14 arkadaşlarının işten atılması üzerine direnişe geçtiler.

Düz cam, şişe ve marangoz atölyelerindeki işçiler, personel odasının önünde toplanıp isteklerini sıralayınca patron derhal jandarmaya

Kıbrıs'ın işgalini sürdürme siyaseti, Türkiye'yi gitgide daha büyük bir yalnızlığa itiyor

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda 20 Kasım günü yapılan oylamada, bloksuzların karar tasarısı 117 oyla kabul edildi. Aleyhte oy kullanan tek ülke Türkiye oldu.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Kıbrıs konusunda yapılmakta olan tartışmalar, Türkiye'nin gitgide daha büyük bir yalnızlık içine itildiğini gösteriyor. Genel Kurulda üçüncü dünya ülkeleri, Kıbrıs'ın bağımsızlığının korunması, bütün yabancı askerlerin adayı terketmesi ve Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin edebilmesi için çaba sarfediyorlar. Bu tutum, Türkiye'nin de gerçek menfaatlerini yansıtmaktadır. Çünkü ancak bu tedbirler gerçekleştirildiği takdirde, Kıbrıs'taki Rum ve Türk topluluklarının ve Türkiye ile Yunanistan'ın birbirine düşürülmesi engellenebilir, süper devletlerin bölgedeki hegemonya emellerine ve özellikle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin felaket tüccarlığı yaparak bulanık suda balık avlamaya kalkışmalarına set çekilebilir. Oysa Türk hükümeti, üçüncü dünya ülkelerinin haklı ve adil tekliflerine karşı çıkarak, iki süper devletten kah birinin, kah diğerinin elinde oyuncak olmakta, halkımızı felakete sürüklemektedir.

Birleşmiş Milletlerdeki Türk heyeti, Bloksuz Ülkelerin hazırladığı birinci karar tasarısını reddetmiştir. Ardından, ikinci uzlaştırıcı tasarıyı da geri çevirmiştir. Bu arada Türkiye, Rauf Denktaş'ın Genel Kurul'da konuşmasını önermiş, ancak bu teklif, 19 Kasım günü 16'ya karşı 81 oyla reddedilmiştir. Aslında Türk heyeti, bu yolla «Bağımsız Türk Federe Devleti» denilen kuruluşu bir ölçüde meşrulaştırmaya kalkışmış, ancak tartışmalar sırasında Denktaş'ın «Kıbrıs Cumhuriyeti başkan yardımcısı olarak» konuşmasını istediklerini söylemişlerdir. Bu, Kıbrıs'ın silah zoruyla bölünmesinin dünya ülkelerinin büyük çoğunluğu tarafından asla kabul edilmeyeceğini Türkiye'nin de gördüğünün itirafından başka bir şey değildi.

Öte yandan Türkiye, Kıbrıs meselesinin barışçı görüşmeler yoluyla çözümünü, bir «toprak tavizi» derekesine indirgemeye çalışmaktadır. Türkiye hükümeti, işgal ettiği toprakların sadece bir kısmından çekilmeyi, ama askerlerini Kıbrıs'tan çekmemeyi, bu taviz yoluyla Amerika ile olan ilişkilerini tamir etmeyi, Yunanistan ile bu temel üzerinde geçici bir uzlaşma sağlamayı planlamaktadır. Bu plan, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs üzerindeki, Amerika'nın ise Türkiye ve Yunanistan üzerindeki hakimiyetini teminat altına almaya, sonuç olarak Kıbrıs'ı Amerikan nüfuz alanı içinde tutmaya hizmet edecektir. Bu plan, aslında Sovyet sosyal-emperyalizminin meseleyi istismar etme ve müdahale olanaklarını da arttırmaktadır, çünkü Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs arasında gerçek bir dostluk sağlanmamış, ABD nüfuzu kırılmamış olacaktır.

Nitekim bu gelişme karşısında Sovyet sosyal-emperyalistleri, ani bir zigzag daha çizerek, Kıbrıs konusunda kendilerinin de katılacağı (NE HAKLA?) bir «uluslararası konferans» toplanması talebini yenilemişlerdir. Ülkemizdeki Brejnev takipçileri ise, «Amerikancı çözüme karşı çıkmak» perdesi altında, aynı talebi desteklemekte veya Kıbrıs meselesini «devrim oluncaya kadar çözülemez» ilan etmektedirler.

Birleşmiş Milletler'de Bloksuz Ülkeler adına hareket eden Beşler Gurubu'nun verdikleri karar tasarısının bazı maddeleri ise şöyledir:

«2) Tüm devletlere, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğü ve tarafsızlık politikasına saygılı davranmaları ve buna karşı hareket ve müdahalelerden kaçınmaları çağrısında bulunur.

«3) Kıbrıs Cumhuriyetindeki yabancı kuvvet, personel ve yabancı mevcudiyetin, daha fazla vakit geçirmeden çekilmesini ve iç işlerine yabancı müdahalenin durdurulmasını ister.»

Karar tasarısı, bu temel ilkelere uygun diğer tedbirler de getirmektedir.

Kıbrıs meselesine iki süper devletin müdahale etmesini önleyecek Ege, Doğu Akdeniz, Orta Doğu ve bütün üçüncü dünya ülkelerinin menfaatlerini koruyacak tek yol budur.

İki süper devlet, çekin ellerinizi Kıbrıs'tan!

Kısmi toprak tavizleri meseleyi çözemez. Başta Türk ordusu olmak üzere bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan derhal çekilmelidir!

Türkiye hükümeti, Birleşmiş Milletler kararlarına uymalı, üçüncü dünya ülkeleriyle birleşmelidir!

Yaşasın Türkiye ile Yunanistan'ın, Kıbrıs'ın ve diğer Orta Doğu ülkelerinin iki süper devlete karşı birliği!

KIBRIS VE YUNANİSTAN'A KARŞI SALDIRGANLIK GÜDENLER TÜRKİYE HALKININ DA DÜŞMANIDIRLAR

Ege Denizinde bir Türk denizaltısı, bir Yunan balıkçı gemisinin ağlarına takılmış. Yunanistan gazeteleri de «bir Türk balığı yakaladık» cinsinden başlıklar atmışlar, Türkiye ile alay eden karikatürler basmışlar. Biz bir ülke ile alay edilmesine, başka ülkelerin aşağılanmasına karşı çıkarız.

Ancak Türkiye'deki bazı gazeteler de, Yunanistan gazetelerinin yazdıklarını kat kat aşan bir şovenizm propagandasına giriştiler. 18 Kasım tarihli «Hürriyet gazetesi şöyle yazıyordu:

«Öyle güçlüsünüz de Kıbrıs'da neredeydiniz? Gemilerinize, hükümet konaklarınıza, bayraklarınıza ve karılarınıza kadar her şeyinizi bırakıp kaçarken neredeydiniz?»

Biz, kardeş Yunan ve Kıbrıs halkına şunları söylemek istiyoruz. Bu gazetede açıkça övülen «ırz düşmanlığı»nı Türkiye halkı nefretle reddediyor. Bu alçaklık, süper devletlere uşaklık eden bir avuç faşiste mahsustur. Kardeş Kıbrıs halkına zulmedenler de bunlardır. Bunlar Türkiye halkına da zulmeden Doğu bölgemizde Kürt milliyetinden halkın canına malına, ırzına kast edenlerdir. Gene bunlar, kendilerinden güçsüz olanlara kabadayılık taslarlarken, Amerikan askerlerini yurdumuza geldiklerinde en hayasız bir şekilde karşılayıp, ağırlayanlardır. Yarın yurdumuza, Rus sosyal-emperyalistleri egemen olmak istediğinde de onların kucağına oturmaktan çekinmeyeceklerdir.

YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

HASAN YILMAER :

«Amerika Dışişleri Bakanı Kissinger, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda, Siyonizmi kınayan karara oy veren ülkelere karşı "tedbirler alınabileceğini" açıkladı.

«Bir de Birleşmiş Milletler anlayışı konusu var ki bu çok daha önem taşır. Amerika —bu arada Sovyetler Birliği— Birleşmiş Milletleri vesayeti altında tutmak istemektedir. Kuruluş anında Güvenlik Konseyine verilen "veto yetkisi" aslında kuruluştaki eşitlik anlayışını büyük ölçüde zedelemiştir...

«Ancak, görülmüştür ki, aradan geçen süre içinde büyük ülkeler, Birleşmiş Milletleri kendi çıkarları için kullanmak istemişler, çoğunlukla da bunda başarı sağlamışlardır.

«Bunun üstüne eklenen son durum, dünyanın tüm insanları için bir umutsuzluk kaynağıdır.

«Sanırız ki tek umut, son yıllarda görülen "küçük ülkelerin" büyüklere karşı dirençlerini sürdürerek, doğmakta olan yeni aritmetiği korumalarıdır.»

(Politika, 15 Kasım 197?)

haber verdi. Jandarma işçileri kordon altına almaya çalıştı.

Vardiyaya gelen işçileri, direnişteki işçilerle birleştirmemeye uğraştı. İki işçi grubu birleşmek isteyince Jandarma saldırıya geçti. İşçiler, jandarma dipçiğine yiğitçe göğüs gerdiler. Bir başçavuş havaya ateş etti. Bir işçi dövülerek personel odasına götürülmek istenince, bütün işçiler başçavuşun üzerine yürüdü.

İşçiler direnişe devam kararı aldılar. Daha sonra sabah vardiyası da direnişe katıldı. Patron, işçilerin kararlılığı karşısında, anlaşmaya razı olduğunu açıkladı. İşten çıkardığı 14 işçiden sekizini işe alacağını, yalnız diğer altı işçi için bir şey diyemeyeceğini söyledi.

İşçiler buna razı olmadılar ve direniş devam etti. Geceleyin Adana'dan komandolar getirildi. İşçilere gözdağı vermeyi amaçlayan patron umduğunu elde edemedi. İşçiler direnişi sürdüreceklerini açıkladılar.

• AÇ VE AÇIKTA BULUNAN LİCE HALKININ DURUMUNUN SORUMLUSU MC İKTİDARIDIR

Depremden sonra haftalardır aç ve açıkta olan Lice halkı, resmi daireleri işgal etmiş, kendilerine bir barınak verilene kadar binalardan çıkmayacaklarını açıklamışlar ve Diyarbakır'a doğru yürüyüşe geçmişlerdir. Genelkurmay Başkanı, Başbakan ve Bakanlar, geçtiğimiz haftalarda yapılan törende, yeni bir Lice inşa edildiğini açıklamışlardı. Bu sözlerin nasıl bir sahtekarlıktan ibaret olduğu, bu olayla bir kere daha ortaya çıkmıştır. Dört bin kayıp veren Lice halkı perişan durumdadır. MC hükümetinin bütün yalanlarına rağmen, halkın kışı açıkta geçireceği şimdiden belli olmuştur. Açıkta bulunan Lice halkından bir yurttaş, geçtiğimiz hafta içinde, soğuktan donarak ölmüştür.

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARPAZ MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125. Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200. Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM

DÜZELTME

Dergimizin 32. sayısında, 16. sayfada Erkan Yücel ile yapılan röportajda, önemli bir montaj hatası olmuştur. Erkan Yücel'in, Altın Portakal ödül töreninde basına verdiği yazılı demecin tamamını, okuyucularımızdan özür dileyerek yeniden yayınlıyoruz :

Bana verilen ödül için teşekkür ederim. Toprak işçilerinin hayatını sergileyen bir filmde başarılı görüldüğüm için ödüllendirildim. Teşekkür ederim. Filmin çekiminde ter döken set işçileri ve bütün Güney Film çalışanları adına teşekkür ederim. Bu ödülün anlamını biliyorum. Ona layık olmaya çalışacağım. Altın Portakalı gerçek sahiplerine ulaştıracağım. Onu hep birlikte muhafaza edeceğiz. Ödülün gerçek sahipleri ona gereken önemi verecektir. Bu ödülün gerçek sahipleri, beylerin ağaların topraklarında ortaçağ sömürüsüne maruz kalan Urfa'lı ırgatlardır. Doğu'da, batıda çapa sallayan, pamuk toplayan tarım işçileridir. Mezarları için dahi toprak bulamayan topraksız ve yoksul köylülerdir. Sazlıköy'de, Beylikköprü'de «ağalığa paydos» diyen yoksul köylülerdir. Baskı ve sömürü altında ojan milyonlarca emekçidir. 'Altın Portakal' İş için, toprak için, hürriyet için, faşizmi mezarına gömmek için mücadele eden halkındır.

Altın Portakal'ın gerçek sahipleri «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» diye seslenen halktır. Şu sıra hapisanelerde bulunan devrimciler, yurtseverler ve düzen kurbanı yüzbinlerdir.

Bu ödüle layık olmaya çalışacağım. Bugüne kadar bu yolda çalıştım. Birçok baskı ile karşılaştım. Daha geçenlerde Karaman'da, Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu tam kadro hapse atıldık. Gerekçe olarak oynadığımız oyunla halkı «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» diye bağırttığımız ileri sürüldü. Oysa halkımız yalnız bizim sanat eserlerimiz sonucu bağırmıyor. Yurdun her yerinde aynı ses yükseliyor.

Bizi hapise atarak, sanata ve fikire zincir vurarak bu sesi susturamazlar. Yılmaz Güney şimdi hapiste, ama o gene milyonlarca halka sesleniyor. Bizi kim susturabilir? Bağımsızlık ateşini kim söndürebilir? Bunu Vahdettinler becerebildiler mi? Bu imkansızdır.

Bu ateş söndürülemez.

«Altın Portakal»ı Şöke ovasında, Sazlıköyde ağalığa karşı mücadele eden toprak işçileri adına Toprak İş Sendikası yöneticilerine teslim edeceğim.

Orta öğrenim gençliğinin mücadelesi:

FAŞİST BASKILARA SON! ÖĞRETMEN OLMA HAKKI!

Orta öğrenim gençliğinin faşist baskılara ve eğitim hakkının kısıtlanmasına karşı yurdun dört bir tarafında gelişen mücadelesi polisin ve faşist komandoların saldırılarıyla karşılaşıyor.

MC hükümeti, orta öğrenim gençliği üzerindeki baskıları yoğunlaştırmak için yeni bir disiplin yönetmeliği çıkardı. Komandoların «Bozkurt» adını taktıkları Milli Eğitim Bakanı'nın, Bakanlıktaki MHP'lilerle beraber hazırladığı yönetmelik, gençliğin faşist zorbalık karşısında boyun eğmesini sağlamayı amaçlamaktadır. Orta öğrenim gençliği, faşist yalan dolanla aldatılmış bir sürü haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Yeni yönetmeliğin altıncı maddesi, «maddelerin hiçbirine uydurulamayan davranışların da cezalandırılabileceğini» belirtiyor. Böylece öğrencilerin kaderi, gerici okul idarelerinin keyfine bırakılmaktadır.

Orta öğrenim gençliğine yönelen faşist baskılar, öğretmen kıyımı ile kolkola gidiyor. Binlerce yurtsever öğretmen görevinden sürülmektedir. Okul idareleri, çoğunlukla gerici ve faşist unsurlardan kurulmaktadır.

Bütün bu tedbirlerin bir amacı da, yurtsever gençlerin öğrenim imkanlarını ortadan kaldırarak, üniversite gençliğinin mücadelesini, bastırmaktır. Öğrenimi üniversiteye kadar sürdürmek imkanı, sadece faşist zulme boyun eğenlere bırakılmak istenmektedir.

Gençlerin öğrenim hakkını kısıtlayan diğer bir tedbir, öğretmen okullarının lise haline getirilmesi olmuştur. Böylece doksan bin öğrencinin öğretmen olma hakkı elinden alındı. Senelerce yatılı okuyan bu öğrenciler, öğretmen olabilmek için üniversite giriş imtihanına katılarak Eğitim Enstitülerine girmek zorunda bırakıldılar. Bu durum, bugün öğrenim liselerinde okuyan binlerce gencin işsiz lise mezunları haline gelmesine yol açacaktır. Öğretmen okulları genellikle emekçi halk çocuklarının okuduğu okullardır. Bu bakımdan çeşitli imkansızlıklar içinde bulunan bu öğrencilerin, üniversite sınavlarında başarı kazanmaları çok zordur.

Öğretmen okullarının lise haline dönüştürülmesini, öğrenci, veli ve öğretmenler büyük bir tepkiyle karşıladılar. Altmış kadar öğretmen lisesinde okuyan yetmiş bin öğrenci boykot yapmaya başladı. Çeşitli yerlerde, diğer liselerde okuyan gençler, öğretmen okullarının mücadelesini desteklemek için direnişe geçtiler.

TÖB-DER'in özellikle merkezdeki bazı yöneticilerinin lise ve öğretmen okullarındaki gençliğin mücadelesine kayıtsız kalması, öğrenci ve velilerin tepkisiyle karşılaşmaktadır. Yurtsever öğretmenler bu yöneticilerin tutumlarına karşı çıkıyorlar.

Yurdun çeşitli yerlerinde direnen öğrenciler, mücadelelerinin devam edeceğini belirtiyorlar. Boykota girişen Ortaklar (Aydın) Öğretmen Lisesi kapatılmıştır. Denizli'de direnen öğrencilere polis saldırmış, beş öğrenci yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır. Denizli Halk Birliği, yayınladığı bir bildiri ile öğrenci mücadelesini desteklediğini, faşist saldırıların mücadele ile altedilebileceğini açıklamıştır.

Antalya'da direnen Aksu öğretmen lisesi, Çağlayan Lisesi öğrencileri tarafından desteklenmektedir. Boykottoki öğrencilere komandolar saldırmış, kendilerini savunan öğrencilerden biri yaralanmıştır. Manisa, Kınık ve Uşak'daki boykotlarda da komando saldırıları olmuş, öğrenciler saldırganları püskürtmüşlerdir.

Çanakkale'de, direnen öğrencilerden 86'sı mahkemeye verilmiş, Besni'de iki öğretmen ve dört öğrenci tutuklanmıştır.

Kayseri'de, 16 genç gizli örgüt kurdukları iddiasıyla tutuklanmışlardır.

Gaziantep'de direnen öğretmen lisesi öğrencileri, diğer liselerin öğrencilerinin de desteği ile, bir gösteri yürüyüşü yapmışlardır. Daha sonra, İmam Hatip Okulu dışındaki bütün liseler boykota başlamışlardır. Komando ve polis baskısı boykotu önleyememiştir. Komando ve polis saldırılarından sonra pek çok öğrenci gözaltına alınmış ve bunlardan bir kısmı tutuklanmıştır.

Tunceli'de boykota başlayan Öğretmen Lisesi'ni, Lise öğrencilerinin boykotu izlemiştir. Polis lise binasına saldırıya geçmiş, öğrenciler saldırıları kınamak için bir gösteri yürüyüşü düzenlemişlerdir. Yürüyüşe jandarma saldırmış, pek çok öğrenci gözaltına alınmış ve işkence görmüşlerdir. Geçtiğimiz hafta içinde Tunceli'de bütün okullar boykottaydı. Öğrencileri destekleyen halkı tehdit etmek için Tunceli üzerinde helikopterler dolaştırılmaktadır.

Malatya Akçadağ'da öğretmen lisesi öğrencileri faşist baskıların son bulması ve öğretmen olma hakkı için boykota başlamışlardır. Boykot, okul duvarlarına kurt resmi asan idarecilerin üç devrimci öğrenciyi sopa ile dövmesi sonucu başlamıştır. İdareciler direnişteki öğrencileri tabancayla tehdit etmişler, ancak öğrenciler tehditlere boyun eğmeyince okul çok sayıda polis ve jan darma tarafından basılmış, yüz kadar öğrenci beden eğitimi salonuna hapsedilmiştir. Öğrenciler karakollara götürülerek dövülmüşler, 18 öğrenci tutuklanmıştır.

Gene Malatya'da, Akçadağ Öğretmen Lisesi'ni destekleyen Atatürk Lisesi öğrencilerine komandolar saldırmış, püskürtülen saldırganlar sağa sola ateş etmeye başlamışlardır. Olaylar sırasında saldırganları koruyan bir polis tartaklanmış, beş yüz kadar öğrenci Malatya caddelerinde gösteri yürüyüşü yapmışlardır. Atatürk Lisesi öğrencileri, daha sonra faşist baskıların son bulması, okuldan atılan Akçadağ Öğretmen Lisesi öğrencilerinin okula geri alınmaları, kıyıma uğrayan okul müdürünün göreve iade edilmesi talepleriyle süresiz boykota başlamışlardır. Okul jandarma ve polis tarafından basılmış ve boykottaki 1200 öğrenciden okulda bulunanlar teker teker aranmışlardır.

Daha sonra TÖB-DER basılmış, dernekte bulunanlar gözaltına alınmışlardır. Olayları anlatan mektuplarında Malatyalı devrimciler şöyle diyorlar:

«Faşist baskılar. revizyonistlerin 'uslu durun faşizm gelir' anlayışının iflasını bir kere daha gösterdi. Olaylar faşizmi yıkmanın yolunun mücadele olduğunu gösterdi. Revizyonizme karşı çıkan gençlik cesaretle mücadeleye atılmakta, revizyonistlerin sözüne inanmamaktadır. Faşizm yoktur diyenler, sözümüz size. Uyanın gaflet uykularınızdan.»

UZUN YÜRÜYÜŞ ZAFERİNİN 40. YILDÖNÜMÜ

Geçtiğimiz 19 Ekim, bugün Çin Halk Kurtuluş Ordusu adını taşıyan Çin İşçi ve Köylüleri Kızıl Ordusunun, Çan Kay-şek'in beşinci kuşatma ve imha kampanyasını kırarak gerçekleştirdikleri 12 500 kilometrelik «Uzun Yürüyüş»ün 40. yıldönümüydü. Çin Komünist Partisi'nin ve Çin Halk Kurtuluş Ordusunun merkez organları olan «Jenmin Jibao» ve «Ciefangcun Bao» gazeteleri, bu münasebetle önemli bir ortak başmakale yayınladılar. Bu yazıyı, «Pekin Information» dergisinin 27 Ekim 1975 tarihli 1975/43. sayısından dilimize çevirerek okuyucularımıza sunuyoruz.

Bugün, şimdi Halk Kurtuluş Ordusu adını taşıyan Çin İşçi ve Köylüleri Kızıl Ordusunun gerçekleştirdiği Uzun Yürüyüş zaferinin 40. yıldönümünü, Parti, ordu ve halk hep birlikte, büyük bir devrimci gururla dolu olarak kutluyoruz.

Büyük önderimiz Başkan Mao'nun ve Parti Merkez Komitesinin önderliği altındaki Birinci Cephe Kızıl Ordusu birlikleri, 19 Ekim 1935'te Kuzey Şensi'ye ulaşmışlardı. Ertesi yılın Ekim ayında, daha önce buluşmuş olan İkinci ve Dördüncü Cephe birlikleri de bu yöreye vardılar. Böylece Kızıl Ordu'nun bu üç başlıca gücü, stratejik yer değiştirmelerini sona erdirerek, onlardan önce buraya gelmiş olan 25. kolorduya ve Kuzey Şensi Kızıl Ordusu birliklerine katıldılar.

Kızıl Ordu, Uzun Yürüyüş sırasında 12.500 kilometre katetti, 11 eyaletten geçti, doruklarından karın hiç kalkmadığı dağları ve ıssız bozkırları aştı, yüzbinlerce düşmanın kuşatma, takip ve ablukalarını yenilgiye uğrattı. Bu, muazzam bir kahramanlık destanıydı. Başkan Mao bu konuda şöyle dedi: **«Uzun Yürüyüş, tarihin kaydettiği bu tipten ilk olaydır. O, aynı zamanda hem bir manifesto, hem bir propaganda aracı, ve hem de bir tohum makinesidir.» «Uzun Yürüyüşten hemen sonra, yeni bir durum doğmuştur.»** Kızıl Ordunun Uzun Yürüyüş sırasında gerçekleştirdiği büyük kahramanlıklar, birçok milliyetten oluşan halkımızın belleğinden asla silinmeyecek ve bu yüce eylemler, Komünistlerimizi ve devrimci halkı, Başkan Mao'nun çizdiği devrimci yolda nesilden nesile cesaretle ilerlemeye teşvik edecektir.

Başkan Mao şöyle demiştir: **«Her şeyi tayin eden, ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır. Eğer Partinin çizgisi doğruysa, her şey mümkündür: tek bir askeri bile olmayanlar askerlere sahip olurlar, tüfekleri olmayanlar tüfek elde ederler, siyasi iktidara sahip olmayanlar iktidarı ele geçirirler. Ama eğer çizgi yanlışsa, elde olanlar dahi yitirilir.»** Uzun Yürüyüşün tarihi, bu yargının doğruluğunu çarpıcı bir şekilde ispatlamıştır. Nitekim **İkinci Devrimci İç Savaş Döneminin başında, askeri birliklerimizin ve destek üslerimizin olmadığı bir durumda, Başkan Mao'nun devrimci çizgisi sayesinde bir ordu kurmayı ve kızıl destek üslerimizi yaratmayı başarmıştık; aynı zamanda, düşmanın başlattığı birçok «kuşatma ve imha» kampanyasını bozguna uğratmış ve devrim için çok el**verişli bir durum oluşturmuştuk.

Vang Ming, 1931'de Parti Merkez Komitesinin yönetimini gasbettikten sonra, «sol» oportünist bir çizgi uygulayarak devrimci güçlerin ağır kayıplar vermesine yol açtı. Bu kayıplar, kızıl bölgelerde yüzde 90, «beyaz» bölgelerde ise nerdeyse yüzde 100 oranındaydı. Böylece Kızıl Ordu harekete geçmek ve Uzun Yürüyüşe çıkmak zorunda kaldı. Partimiz ve Kızıl Ordumuz için bu canalıcı dönüm noktasında yapılan Zunyi toplantısı, Vang Ming'in çizgisini gerek askerî ve gerekse örgütsel alanda düzeltti ve Başkan Mao'nun bütün Parti üzerindeki yönetici rolünü kesinleştirdi. Böylece Kızıl Ordunun en iyi unsurlarını kurtarmak ve çelikleştirmek, Çang Kuo-Tao'nun sağ oportünist çizgisini bozguna uğratmak, Uzun Yürüyüşü zafere ulaştırmak ve Çin devriminin yeni bir aşamaya geçmesini sağlamak mümkün hale geldi.

Uzun Yürüyüşün tarihinin incelenmesi, izlenen yol ne kadar çetin ve dolambaçlı olursa olsun Başkan Mao'nun çizgisini uyguladığımız takdirde devrimin ilerlediğini ve zafere ulaştığını, bu çizgiyi uygulamadığımız takdirde ise devrimin gerileme ve yenilgilere uğradığını bize kavratmaktadır.

Bir yanda Başkan Mao'nun devrimci çizgisi ile öte yanda Vang Ming'in «sol» ve Çang Kuo-tao'nun sağ oportünist çizgileri arasındaki mücadele, Marksizmin ile revizyonizm arasındaki mücadelenin ifadesiydi. Pratikte, revizyonizmi uygulayanlar teslimiyetçilerdi: «Yüz de yüz Bolşevik» olduğunu iddia eden Vang Ming, Marksizm - Leninizmin evrensel gerçeğinin Çin devriminin somut pratiğiyle birleştirilmesine karşı çıktı, ilkönce «sol» ve sonra sağ oportünist bir çizgi izledi ve nihayet vatan haini olup düşmana teslim oldu ve Sovyet revizyonist sosyal - emperyalizminin bir uşağı haline geldi.[1] Çang Kuo-tao ise ülkenin kuzeyinde Japon istilacılarına karşı direnmek için girişilen harekatlara karşı çıktı, güneye doğru geri çekilmeyi öğütledi, nihayet Guomindang gericilerine teslim oldu ve alçak bir hain haline geldi. Liu Şao-çi ve Lin Biao gibileri için de aynı şey söz konusudur. Bütün bunlar bize, Marksizme sadık kalmak istiyorsak, revizyonizme ve teslimiyetçiliğe karşı mücadelede sebat etmemiz, teslimiyetçilere karşı savaşmamız gerektiğini gösteriyor.

Kızıl Ordu askerlerinin Uzun Yürüyüşte makinalı tüfek ateşi altında, zincirlerine asılarak geçtiği Tatu Köprüsü.

Uzun Yürüyüş bizim için, iki çizgi arasındaki mücadele konusunda zengin ve canlı bir tecrübedir. Partimizin temel çizgisi bize şunu öğretiyor: sosyalizm tarihi döneminin tümü boyunca, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadele sürüp gider. Bugün hâlâ iki gelişme ihtimaliyle karşı karşıyayız: sosyalizm ve kapitalizm. İki çizgi arasındaki mücadele, önümüzdeki elli ya da yüz yıl boyunca sürüp gidecek, hatta on bin yıl sonra dahi varolacaktır.

Başkan Mao'nun devrimci çizgisini tereddütsüz uygulayan Kızıl Ordunun şanlı geleneğini sürdürelim ve geliştirelim; sosyalizm tarihi dönemi için Partimizin saptadığı temel çizgiyi daima izleyelim; proletarya diktatörlüğü teorisini titizlikle inceleyelim; «Suların Kıyısında» romanının eleştirilmesine aktif bir şekilde katılalım[2]; ve Liu Şao-çi ile Lin Biao'nun revizyonist karşı - devrimci çizgilerine karşı eleştirilerimizi daha da derinleştirelim. Halkımız, inceleme ve eleştiri yoluyla, karmaşık bir mücadele içinde doğru çizgiyi yanlış çizgiden ayırmayı daha iyi öğrenecektir. Bu, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesinin en sağlam teminatıdır.

Birlik mi, bölünme mi - Uzun Yürüyüş sırasında iki çizgi arasındaki mücadele, işte bu nokta üzerinde yoğunlaşmıştı. Sekter bir çizgi uygulayan Vang Ming, kendini her şeyin merkezi sanıyordu. Öte yandan Çang Kuo-tao ise, silahlarına ve askerlerinin çokluğuna güvenerek başka bir «Parti Merkez Komitesi» yarattı. Ama bunların Partiyi ve Kızıl Orduyu bölme çabaları hiç bir taraftan onaylanmadı ve yenilgiye mahkumdu. Başkan Mao, hangi orduya mensup olursa olsun veya ülkenin hangi bölgesinden gelirse gelsin, ister Kuzeyli, ister Güneyli olsun, bütün ülkede herkesin tek bir devrimci hedefe doğru birleşmesi gerektiğini öğretiyordu. Başkan Mao'nun devrimci çizgisinin uygulanması ve bütün Kızıl Ordunun birleştirilmesi, Uzun Yürüyüşün düşmana karşı zaferle son bulmasını sağladı.

Kızıl Ordunun bu şanlı birleşik **mücadele geleneğini sürdürmeli ve geliştirmeli; izlenecek çizgiye, kollektif menfaatlere, Parti ruhuna, birliğe ve disipline bağlı kalmalı; Partinin bütün proleter siyasî ilkelerini kararlılıkla uygulamalı, istikrarı ve birliği desteklemeliyiz.**

Uzun Yürüyüş sırasında karşılaşılan güçlükler insanlık tarihinde ender, Kızıl Ordunun gösterdiği kahramanlık ise eşsizdir. «Kızıl Ordunun görmediği şey kalmamıştır-bu uzun seferlerde; Bu dalgaların, bu dağların güçlükleri ne ifade eder bizlere?» Bu ordunun devrimci kahramanlığı bize daima örnek olmalıdır. Çin devrimi büyük bir zafer kazanmıştır, ama Başkan Mao'nun dediği gibi, **«başarılmış olan işler, on bin fersahlık bir uzun yürüyüşün ilk adımından başka bir şey değildir.»** İzlenmesi gereken yol henüz çok uzun, görevimiz çok büyük ve çok çetindir. Bugünkü çalışma ve hayat şartlarımız Uzun Yürüyüş dönemindeki şartlardan çok daha iyi olsa da, Uzun Yürüyüşün çetin bir şekilde mücadele etmek şeklindeki devrimci geleneğini korumalıyız. **«Devrimci savaş yıllarında bize hayat vermiş olan bu enerjiyi, bu devrimci coşkunluğu, bu zaptedilmez atılganlığı korumalı, devrimci çalışmamızı sonuna kadar götürmeliyiz.»**

Kızıl Ordunun muzaffer Uzun Yürüyüşünün 40. yıldönümünü kutlarken, yolda ölen kahraman şehitlerimizin anısı önünde eğilir, bugün bütün cephelerde mücadeleye devam etmekte olan Kızıl Ordu emektarlarını hararetle selamlarız.

Bugün bütün ülke, Başkan Mao'nun şu üç talimatını titizlikle uygulamaktadır: Revizyonizmle mücadele etmek ve onu önlemek için teoriyi inceleyin, istikrarı ve birliği destekleyin, millî ekonomiyi geliştirin. Bütün bunların amacı, sosyalist kuruluşu hızlandırmak, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, bir savaşa karşı hazırlanmaktır. Bu sevindirici ve coşturucu durumda, başında Başkan Mao'nun bulunduğu Parti Merkez Komitesinin önderliği altında bütün Parti, bütün ordu ve bütün halk olarak hepimiz, Kızıl Ordunun Uzun Yürüyüşünün devrimci geleneğini korumalı ve zenginleştirmeliyiz. **Daha büyük zaferler kazanmak için birleşin!**

Halkın Sesi'nin notları

(1) Vang Ming halen Moskova'da yaşamakta ve Çin aleyhtarı yalanlarla sosyal-emperyalistlere hizmet etmektedir.

(2) «Suların Kıyısında» romanı, 960-1127 yılları arasındaki dönemde cereyan eden bir köylü ayaklanmasını konu alan geleneksel bir Çin romanıdır. Köylülerin saflarına sızan teslimiyetçi unsurları ve hakim sınıfların ajanlarını yücelten bu roman, bugün Çin'de sürdürülmekte olan teslimiyetçiliği eleştirme kampanyasında, eleştirilmesi gereken tipik bir olumsuz örnek olarak alınmaktadır.